

Sinji galeb

A close-up photograph of an olive branch with green and silvery leaves in the foreground. In the background, a school building with orange and white walls is visible under a clear blue sky.

GLASILO UČENCEV OSNOVNE ŠOLE DEKANI,
ŠOLSKO LETO 2020/2021

SINJI GALEB – glasilo učencev Osnovne šole Dekani

Šolsko leto: 2020/21

Urednici: Monika Komel in Olivija Cunja

Grafični oblikovalec: Boris Đukić

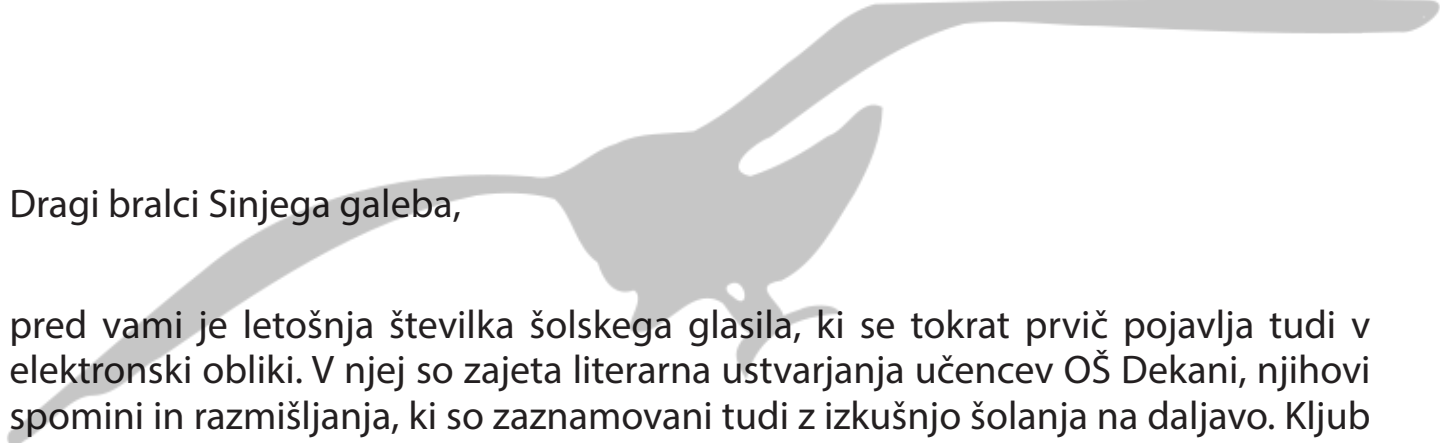
Likovne prispevke so prispevali učenci OŠ Dekani

Mentor likovnih prispevkov: Nina Gaber

Izdajatelj: Osnovna šola Dekani

Naklada: 50 izvodov

Dekani, junij 2021

Dragi bralci Sinjega galeba,

pred vami je letošnja številka šolskega glasila, ki se tokrat prvič pojavlja tudi v elektronski obliki. V njej so zajeta literarna ustvarjanja učencev OŠ Dekani, njihovi spomini in razmišljanja, ki so zaznamovani tudi z izkušnjo šolanja na daljavo. Kljub virtualni resničnosti je tudi to leto pustilo svoj pečat z lepimi dogodki, novim znanjem, zanimivimi doživetji. Zato vas, dragi bralci, preden zalučamo šolske torbe v kot in pozabimo na učenje vse do septembra, vabimo, da posežete bo našem glasilu in ga v prijetni senci preberete. Zagotovo boste našli v njem veliko zanimivega. Prijetno branje vam želimo.

Uredništvo šolskega glasila

PRAVLJICE IZ PRVEGA RAZREDA

RAZREDNA ZGODBA 1. A

IZGUBLJENA OPICA POPICA

DRUŽINA HORVAT JE OBISKALA ŽIVALSKI VRT. ZA MALICO SO IMELI S SEBOJ BANANE. PREDEN SO VSTOPILI, JE MALI MIHA POZABIL ZAPRETI OKNO NA VRATIH AVTOMOBILA.

ČEZ CESTO V OGRAJI PA JE VSE TO OPAZOVALA MALA IN NAGAJIVA OPICA POPICA. POPICA JE BILA ZELO RADOVEDNA IN SLADKOSNEDNA, PREDVSEM PA VEDNO LAČNA.

OPICA POPICA JE VIDELA BANANE, KI SO BILE V VREČI NA ZADNJEM SEDEŽU AVTOMOBILA. KER JE BILA ZELO LAČNA, JE SKOČILA ČEZ OGRAJO, PO DREVESIH IN SKOZI OKNO V AVTO. POJEDLA JE PRAV CEL ŠOP BANAN. UTRUJENA IN SITA JE ZASPALA V PRTLJAŽNIKU AVTOMOBILA.

KO SE JE DRUŽINA HORVAT VRNILA IZ OGLEDA ŽIVALSKEGA VRTA, SO BILI VSI LAČNI.

A PRIČAKALO JIH JE PRESENEČNJE, SAJ SO BILI V AVTU NAMESTO BANAN LE OLUPKI. LE KDO JE POJEDEL VSE BANANE, SO SE SPRAŠEVALI.

BILO JE ŽE POZNO, ZATO SO SE ODPRAVILI DOMOV. KO JE OČKA DOMA ODPRL PRTLJAŽNIK, JE V NJEM ZAGLEDAL MALO OPICO. PRESTRAŠIL SE JE, KO JE SKOČILA IZ PRTLJAŽNIKA. OTROCI PA SO BILI OPICE ZELO VESELI, BOŽALI SO JO IN SE Z NJO IGRALI. SEDAJ JE BILO VSEM JASNO, KDO JE POJEDEL BANANE.

KER JE BILO ŽE POZNO, SO OPICO POPICO VZELI V HIŠO IN JI PRIPRAVILI POSTELJO. NASLEDNJI DAN ZJUTRAJ JE OČKA POKLICAL V ŽIVALSKI VRT IN POVEDAL, DA JE OPICA POPICA PRI NJIH. OSKRBNIK ŽIVALSKEGA VRTA JO JE PRIŠEL ISKAT IN JO ODPELJAL NAZAJ V ŽIVALSKI VRT.

ZGODBICO SO SESTAVILI UČENCI 1. A RAZREDA

KATERINA M.

PIKA D.

EMANUEL N.

NEJC A.

PRINC UDOMAČI ZMAJA

NEKOČ ZA DEVETIMI GORAMI JE NA VELIKEM GRADU ŽIVEL PRINC S SVOJO PRINCESO. V BLIŽINI GRADU PA JE ŽIVEL ZLOBEN ZMAJ. NEKEGA DNE JE PRINC ODŠEL RAZISKOVAT ZMAJEVO JAMO. ZMAJ GA JE VIDEL IN SE MOČNO RAZJEZIL, SAJ JE MISLIL, DA MU ŽELI PRINC UKRASTI JAJCA. NAPADEL JE PRINCA IN NJEGOV GRAD. TO JE VIDELA PRINCESA IN TAKOJ POKLICALA NJUNO ZLATO PTICO NA POMOČ.

ZLATA PTICA JE PRINCU PRIČARALA NAJPREJ ČAROBNI MEČ, NATO PA ŠE ČAROBNI ŠČIT. KO STA SE BOJEVALA, SE JE ZMAJ UMIKAL PRINCU IN PADEL IZ GRADU V TRNJE. ZMAJ JE ŽALOSTNO POGLEDAL PRINCA IN ZAČEL STOKATI. PRINC SE JE PREVIDNO PRIBLIŽAL ZMAJU IN MU ODSTRANIL TRNJE. ZMAJ SE MU JE ZAHVALIL IN REKEL PRINCU, DA JE ZELO PRIJAZEN IN DA MU NAJBRŽ NI ŽELEL UKRASTI JAJC. ZMAJ JE PRINCU DOVOLIL, DA GA JE UDOMAČIL IN GA NAUČIL LEPEGA VEDENJA.

OD TAKRAT NAPREJ JE ZMAJ ŽIVEL NA GRADU IN GA BRANIL PRED LOPOVI. PRINC IN PRINCESA STA SE POROČILA, PRIREDILA TRIDNEVNO POROČNO SLAVJE IN SKUPAJ Z ZMAJEM IN ZLATO PTICO SREČNO ŽIVELA DO KONCA SVOJIH DNI.

PRAVLJICO SO SESTAVILI UČENCI 1. B RAZREDA

A.

DRUGI RAZRED

A. Rozman Roza

Kaj neki je tam, kjer se pride drugam,
se Mihec sprašuje in premišljuje,
da Zemlja je krogla, in če greš po njej
nenehno nikamor drugam kot naprej,
ne prideš do njenega konca nikoli,
ampak na koncu prideš naokoli.

Učenci 2. a razreda smo tudi potovali po Zemlji okoli, tako da smo prišli spet naokoli. Spoznali smo različne kulture in narisali otroke sveta.

Spoznali smo tudi, da ne živijo vsi v takem obilju kot mi. Zato smo priskočili na pomoč, ljudem v stiski. Preko slovenske Karitas smo kupili 10 koz, ki bodo najrevnejšim v Afriki pomagale k boljšemu življenju. Kozе smo poimenovali: PINKIDRINKI, KEPICA, ZVONČICA, MIKA, LILI, VIKI, KEPKA, PIKI, BEKICA, MLEKICA.

PRAVLJICE IZ DRUGEGA RAZREDA

NAJDENA PRINCESA

Nekoč pred davnimi časi sta živela kralj in princesa. Nekega dne je princesa zbežala daleč stran. Nato je prišel zmaj. Zmaj je hotel princeso. Ko se je kralj zbudil, ni videl princese. Kralj je rekel stražniku, naj gre do iskati princeso. A potem je spet prišel zmaj. Zmaj je za malo ujel princeso. Potem so prišli stražniki in so zmaja ubili. Videli so princeso, kako teče. Princeso so vzeli s seboj na grad.

Ema Dizdarević 2. a

JAKA IN ČAROBNA KAPA

Pred davnimi časi je živel Jaka. Sprehajal se je v gozdu. Potem je zagledal jamo. Šel je v jamo in videl nekaj svetlega. Zagledal je čarobno kapo in jo dal na glavo. Po tem je postal zelo pameten. Lahko je letel, računal do triljon. Kapo je pokazal prijateljem. En prijatelj je bil ljubosumen in mu je ukradel čarobno kapo. Dal jo je na glavo, a mu ni delovala. Jaka pa je bil žalosten. Prijatelj je vrgel kapo na tla. Jaka se je sprehajal sprehajal in je zagledal kapo. Potem je živel lep dan.

Aleksej Rovčanin 2. a

GRAD NA VULKANU

Nekoč pred davnimi časi je bil grad na vulkanu in vulkan je bil tudi grad od zmaja. Ljudje in zmaji so našli prstan, ki ti izpolni vsako željo. In so se zanj borili. Borbe so trajale in trajale in trajale in trajale več let, dokler niso ugotovili, da lahko s prstanom uničijo vulkan in to so tudi naredili. Grad je zletel v lavo. In nihče ni zmagal. PPUUFF. KONEC.

Simon Stergar, 2. a

Učenci 2.b razreda so postali pisatelji, pisateljice, ilustratorji in ilustratorke. Nastale so njihove prve slikanice. Preberite si nekaj njihovih pravljic.

Lan Škergat - **Čarobna ribica**

Nekoč sta živela Marko in Karl. Marko se je odpravil kopat v reko. Ko je prišel k reki, je skočil v reko in zagledal čarobno ribico s čarobnim diamantom. Potopil se je pod vodo in vzel čarobni diamant. Zaklical je: »Karl! Karl! Našel sem čarobni diamant«. Marko je vprašal: » Kaj res«? Karl je odgovoril, da bi rad imel ogromno hišo.

Odšla sta nazaj v gozd. Dobila sta hišo in šla pogledat, kakšna je notri. »Kako je lepa? Še nikdar nisva imela tako lepe hiše. Saj čarobni diamant je res čudežni.« sta rekla Marko in Karl.

Marko je na koncu še rekel: » Želim si še, da bi imel še lep, mrzel bazen«. In tudi bazen sta dobila in sta se šla kopat.

Alex Brec - **Kristalček**

Palček je nekega dne v skrivni sobi na gradu našel kristalček. Ni vedel, da sta ga opazila kralj in kraljica. Palček se je prestrašil in zbežal. Kralj in kraljica sta ga začela loviti.

Kristalček je palčku omogočil, da tako hitro teče, da je lahko zbežal. Kralj je ukazal svoji grajski straži, da ulovi palčka in prinese kristalček. Saj ta kristalček je drag vsaj pol kraljestva.

Palčka niso našli nikjer.

Leon Cerić - **Čudežni kamen**

V petek popoldan sta jamar in Tim odšla v jamo. Našla sta kamen. In ga odnesla domov. Kamen je začel utripati.

In ko ga je Tim prijel v roke, mu je kamen izpolnil vse želje. Tim si je zaželel, da bi imel motor in da bi bil dober pri matematiki.

Leo Jerebica - **Nalivno pero**

V ponedeljek sta bila v parku otrok in mama. Videla sta peresnico. V njej sta opazila čarobno nalivno pero. Ko je otrok šel v šolo, je dobil petko in se je zahvalil nalivnemu peresu. Dogovorila sta se, da bosta najboljša prijatelja.

Andrej Bažec - **Čarobna palčka**

Nekoč pred 100 leti je v gozdu ležala na tleh palčka. Palčka ni imela moči. Nato pa jo je našel zloben čarovnik. Naredil je napoj in ji dal moč. Čez nekaj let pred smrtjo, jo je čarovnik dal svojemu vnuku Andreju. Andrej ni vedel, da ima palčka moč. Potem je šel v vas. Tam je bil mož po imenu Enej. Andrej je pričel teči, a ga je Enej videl. Potem ga je hotel peljati v zapor. Branil se je s palčko, ki mu jo je dal dedek. Zamahnil je in PUF! Vrglo ga je nazaj. Potem je zbežal od njega proč.

Tomaž Cah - **Kmetija**

Nekoč poleti sta živela Tine in koza. Tine je našel kamen in ga je nesel v štal. Ko je hodil proti vratom, mu je kamen odprl vrata. Peljal je kozo na pašo. Pasla se je, dokler je Tine ni prišel iskat. Potem je tudi koza našla kamen. Zaželela si je, da bi namesto nje nekdo pokosil travo. Kar naenkrat je trava izginila. Koza je bila srečna.

Anamarija Štamcar, 2. b
Ilustracija pravljice Veveriček posebne sorte

Nika Šturman, 2. b
Črtna risba

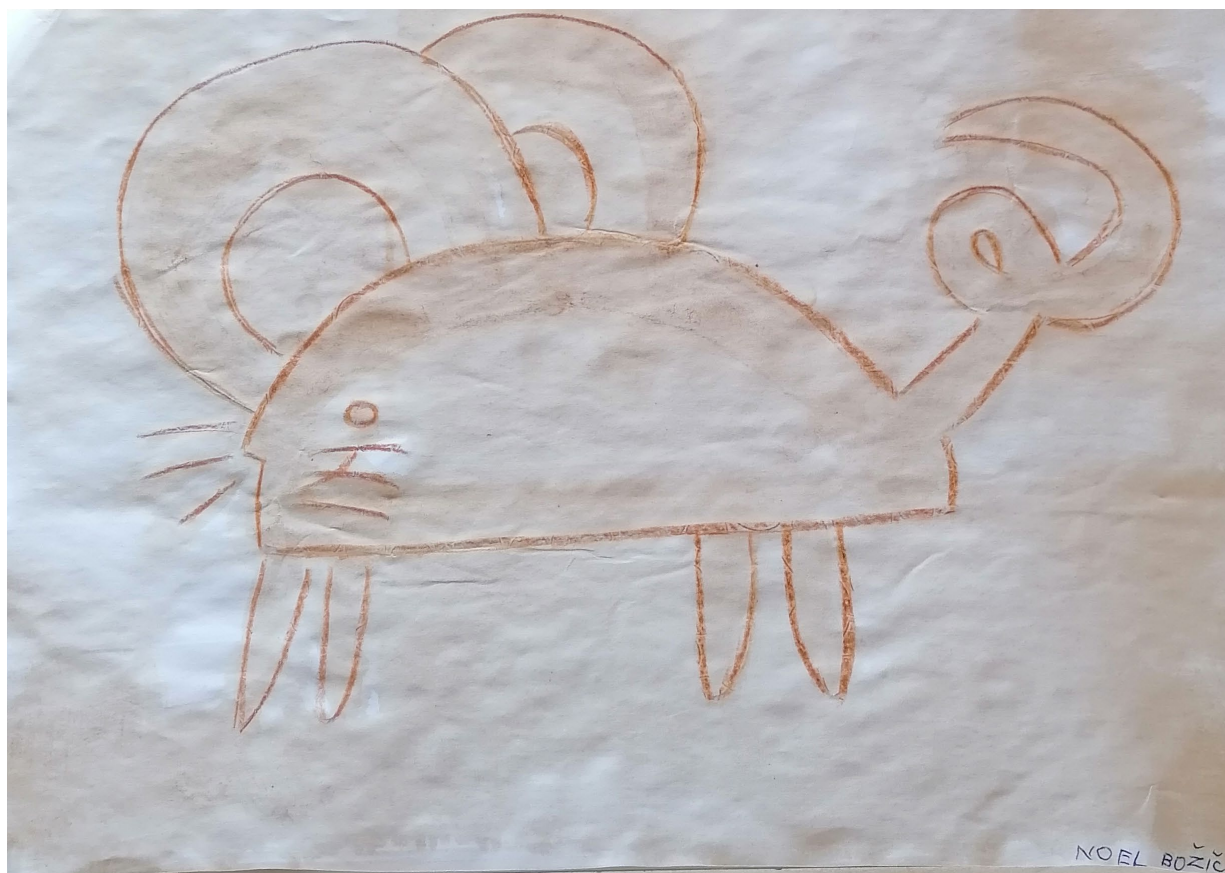
Gaja Petelin, 2. b
Črtna risba

TRETJI RAZRED

Čudežno drevo

Nekega sončnega poletnega dne se je deček Gašper sprehajal po vasi. Zagledal je branjevko Marto, ki je na svoji stojnici prodajala čudežna semena. Vzel jih je in pohitel domov. Ko je prišel domov, je posadil čudežna semena in jih zalil. Minila so štiri leta in čudežna semena so se spremenila v veliko drevo. Na njem ni raslo sadje, temveč sladkarije. Deček Gašper je bil tako vesel, da je povabil nekaj prijateljev naj pridejo pogledat njegovo čudežno drevo. Hitro je stekel v hišo pisat vabila. Ko so prišli njegovi prijatelji, so se skupaj igrali in jedli sladkarije.

Melani Igrec, 3. a

Noel Božič, 3. b

Posušena lipa

Jaz sem gozdna palčica Sara. Zelo rada imam drevesa, še posebej lipo. Všeč mi je, ker ima tako lepe zelene liste. Dolgo časa ni deževalo, zato so njeni lepi zeleni listi postali rjavi in povešeni. Takoj sem poklicala svoje prijatelje gozdne palčke in palčice na pomoč. Nemudoma smo odhiteli k reki po vodo in stekli zaliti posušeno lipo. Zalivali smo jo vsak dan, dokler ni postala ponovno lepa in zelena lipo.

Sara Rodela, 3. a

Anže Kocjančič, 3. b

Zgodba iz mojega imena

Lep, sončen dan sem se odločila, da grem s kužkom na sprehod.

Aron je od veselja skakal po travniku.

Rad se je igral z žogo in lovil frizbi.

Imel je dolgo dlako, rjave oči, črn smrček in bel trebušček.

Srečen je bil, če se je lahko igral v družbi otrok.

A nikoli se ni branil družbe drugih kužkov.

Skupaj sva se vpisala v pasjo šolo.

Lepo je sodeloval pri iskanju skrite hrane, preskakoval ovire in bil poslušen na klic.

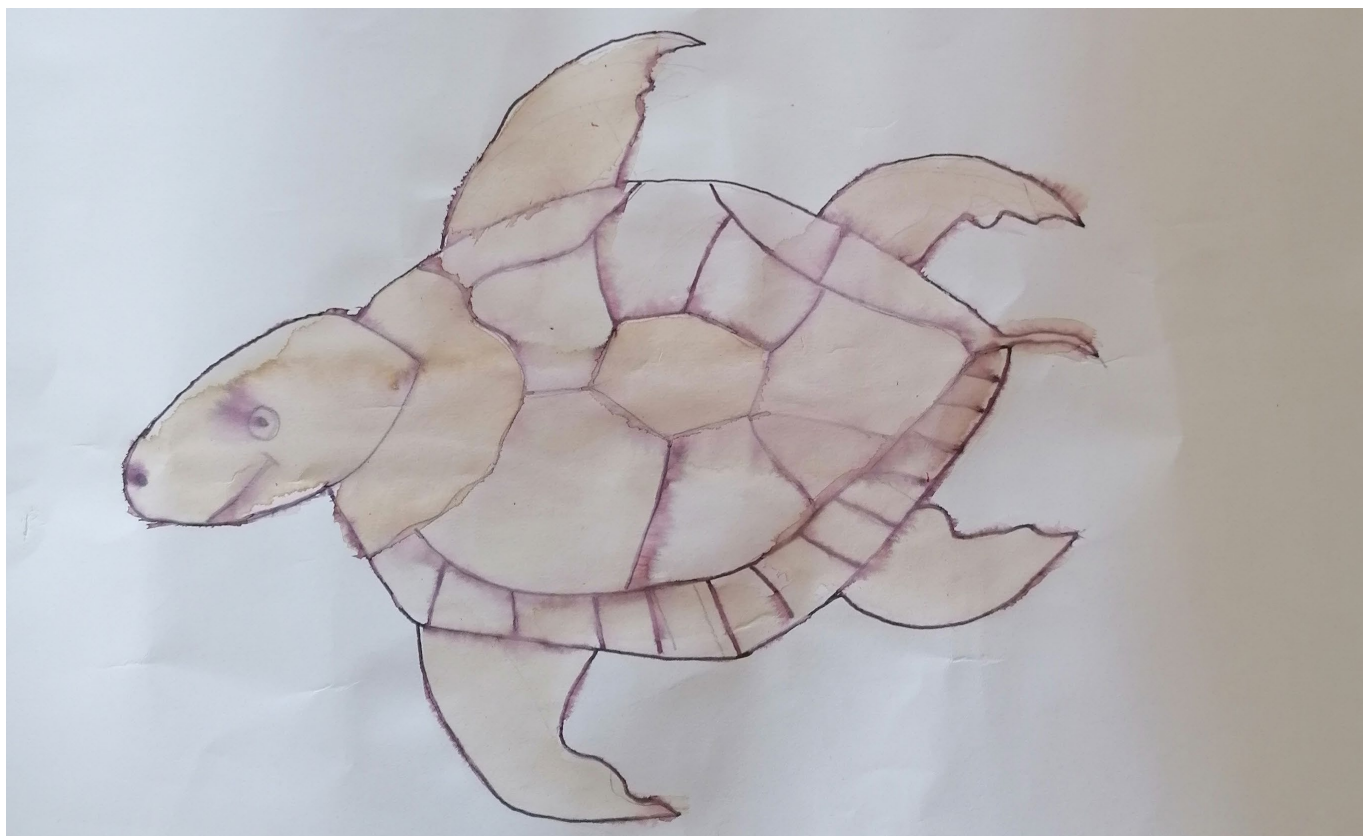
Aron je z odličnim uspehom opravil prvo stopnjo šolanja.

Veliko sva se skupaj naučila, tako, da ga lahko odpeljem tudi v mesto.

Enkrat me je počakal pred trgovino.

Cel čas je strmel v vhodna vrata in ko me je zagledal, je od veselja stekel k meni.

Larisa Slavec 3. B

Leon Žigante, 3. b

Malo za šalo, malo za res, je v mojem mestu živel Janko.

Imel je težavo.

Hlače so se mu raztrgale na kolenu.

Aleš mu je pomagal tako, da mu je prinesel iglo in nit.

Ej, kaj pa bomo sedaj, saj ne znamo šivati?

Lahko bi poklicali babico.

Lepo zna šivati, ampak bi povedala mami.

Ali ji lahko zaupamo?

Kdo zna še šivati?

O Š Dekani organizira tečaj šivanja in učiteljica Jožica uči otroke šivanja.

Šel bom k njej.

En dan boš čakal za vpis.

Lahko, da mi ona zašije.

Ja, ampak nima časa.

A joj, bom pa pokazal mami.

Cesta je bila ravna, Janko je prišel domov in mami vse priznal.

Mihael Lakošeljac 3.B

Karin Žolgar, 3. b

Lisica in zajec sta se sprehajala po gozdu.
Avči, je vzkliknil zajec.
Rep si je zataknil med robido.
Ajaj, počakaj zajec, ne skači!
Grem po pomoč, je rekla lisica.
Ravno ko je hotela poiskati pomoč, zasliši čuden zvok iz grmovja.
Iz grmovja se prikaže dihur.
Živijo, mi lahko pomagaš rešiti zajca?
Oba stečeta k zajcu in mu pomagata.
Na koncu so odšli srečni domov.

Lara Grižon 3.B

Nepredvidljive počitnice

Aljaž je nekega dne predlagal mami, da bi šli na počitnice.
Napravil je torbe, mama pa vodo in hrano.
Žalostni kuža Nik jih je gledal, kako odhajajo od doma.
Eneja, Aljaževa sestra, je ob cesti zagledala prelepo jezero.
Ko so prispeli k jezeru, so tam našli čolniček.
Odnesli so prtljago v čolniček in odpluli.
Cel dan so s čolničkom raziskovali veliko jezero.
Jata ptic je odletela v nebo in jih spomnila, da bo kmalu noč.
Aljaž je predlagal očetu, da taborijo ob jezeru.
Na prelepi jasi ob jezeru so postavili šotor in prižgali taborniški ogenj.
Čas ob ognju je hitro mineval ob pripovedovanju strašljivih zgodb.
Imeli so se tako lepo, da so bili žalostni, da bo vsega kmalu konec.
Čokoladno mamino pecivo je zaključilo ta prečudovit dan.

Anže Kocjančič 3. B

Ljubezen in pomlad prišli sta v vas.
Eh, je rekel pastir Leon.
Oven se je zaljubil.
Našli mu bomo prijazno ovnico.

Živalici sta se spoznali.
Igrali sta se že ves dan.
Grom in strela ju nista pregnali.
Ampak lakota ju je vodila daleč stran.
Noč ju je dobila in obrodila sadove.
Tako je pastir Leon dobil novo živalico.
Elvira je ovčici dal ime in zgodbo je potrebno čez 365 dni ponovno prebrat,
ker zgodil se bo ponovno enak preobrat.

Leon Žigante 3.B

Kmetija je imela veliko živali.
Avto je prišel in prestrašil živali.
Raca je bila najbolj glasna in začela gagati.
Igor je vozil traktor.
Njiva je obrodila veliko pridelkov.

Karin Žolgar 3.B

Trmasta kokoš

Bila je trmasta kokoš.
Lepa, urejena in bleščeča žival.
Ampak tudi malo sitna.
Živela je pri Šturmanovih.

Šetala je po nizki travi.
Tam je spoznala svojo ljubezen.
Uuu, to je petelin!
Razveselil se je kokoške.
Mislila sta, da bosta vedno skupaj.
A jima ni uspelo.
Nekega večera sta se skregala.

Blaž Šturman 3.B

Žaba in kokoš

Žabi, žabi, žabica,
to je naša regica,
res je prava kvakica,
to je naša skokica.

Koklja, kokoška je naša žival,
ki jajčka nam nosi čisto vsak dan.
Okusen si zajtrk jaz naredim,
moj brat pa pripravi goro palačink.

Kokoš in žaba prijateljici sta,
njuno prijateljstvo pa traja in traja.

Karin Žolgar 3. B

Zabava

Bila je žaba, stara baba,
srečala je mlado putko
in ta baba stara žaba,
šla na barko z mlado putko.

Sta plesali ko ko ko,
čofotali rega kvak
in metali se na glavo.
Ko prišel še stari petelin kikiriki.
so vsi skupaj se bahali.

Vitan Mahne 3.B

Eva Bažec, 7. b - kompozicija

Prepir med žabo in kokošjo

Kokodajsa, debelajsa, vse okoli preleti.
In pogleda in zagleda majhno žabo, ki bedi.
Se ji smeje majhna žaba, kaj pa ti kokoš počneš?
Sanjaš o letenju, ko pa niti skakati ne znaš!
Koko koko koga briga, kaj si žaba misliš ti.
Jaz kokoška sem leteča, ti pa drobna žaba si.
Rega, rega, rega kvak, skačem lahko tudi v zrak.
Če želim lahko letim in ti muho priskrbim.
Ni mi mar za tvojo muho, raje jedla bi črvivo juho.

Leon Žigante 3.B

Vita Kocjančič, 7. a - Barvna harmonija

4. RAZRED

P - ZGODBE

PETER PRINC PRI POTOKU PEČE PICO, PATRIK PRINČIČ PA PEČE POMFRI. POJESTA PICO PA POMFRI, POPIJETA PIJAČO, POTEM PA POHITITA PROTI PORTOROŽU. PRIDE PRIJATELJICA POLONA PODGORŠEK. POLONA PRINESE POLNO POSODO PREST. POJEJO PRESTE, POTEM PA PREŠERNO POHITIJO PROTI PIRANU.

Noemi Urošević, 4. a

POLI PIJE PIJAČO PRI PRIJATELJU. PRIJATELJ POLIJU POVE PREČUDOVITO PRAVLJICO. PRAVLJICA PRIPOVEDUJE PRIGODE PLEŠASTIH PTIC. PLEŠASTE PTICE PLAŠNO POPLESUJEJO. PTICAM PLES POMAGA PRI POSKAKOVANJU. PO POSKAKOVANJU PLEŠASTE PTICE POČIVAJO. PO POČITKU PA PREŠERNO PRIČAKUJEJO PRESENEČENJE. PRIJATELJEVO PRIPOVEDOVANJE POLIJU POPESTRI POPOLDAN.

Anastazija Gregorič, 4. a

PIJA PRIREJA PIKNIK PRI POTOKU. POVABI PET PRIJATELJEV: POLONO, PETRA, PRIMOŽA, POLDETA PA PIKO. PIJA PRIPRAVI PRIGRIZKE: PECIVO, PICO, PARADIŽNIK, PITO, POTICO PA PALAČINKE. PRIJATELJI POČASI PRISPEJO PO PERONU PA POHITIJO PROTI POTOKU. POSEDEJO PO PROSTIH PROSTORI. POJEJO PRIGRIZKE, PIJEJO PA PLEŠEJO POLKO. POSKUŠAJO PRIŽGATI PREMOG PA PRIČNE POKATI. POZNO PONOČI PREŠERNO POHITIJO PROTI POSTOJNI.

Larisa Staffetta Šoštarič, 4. a

TI MOJ PRIJATELJ

Ti moj prijatelj,
vedno mi pomagaš,
hvala ti.

Ti moj prijatelj,
vedno rešiš, kar je treba,
hvala ti.

Ti moj prijatelj,
vedno zelo prijazen si.
Hvala ti.

Neža Furlanič, 4. b

PRIJATELJ

Lepo je prijatelja imeti,
lepo je skupaj se učiti,
še lepše skupaj se igrati.

V šoli sva zaveznika,
na igrišču pa nasprotnika.
V vsaki tekmi se pomeriva,
a vedno si pomagava.

Prijatelja imeti
je kot na sončku se pogreti.

Aljaž Gregorič, 4. b

KREMPELJ

Imam prijatelja po imenu Krempelj,
dobro se razumeva,
zato je moj prijatelj.
Rada se igrava,
to nobena ni težava.

Gledava risanke,
jeva in skupaj spiva,
novega dneva se
vsak dan znova veseliva.

Svit Primožič, 4. b

Valentina Cah, 6.b

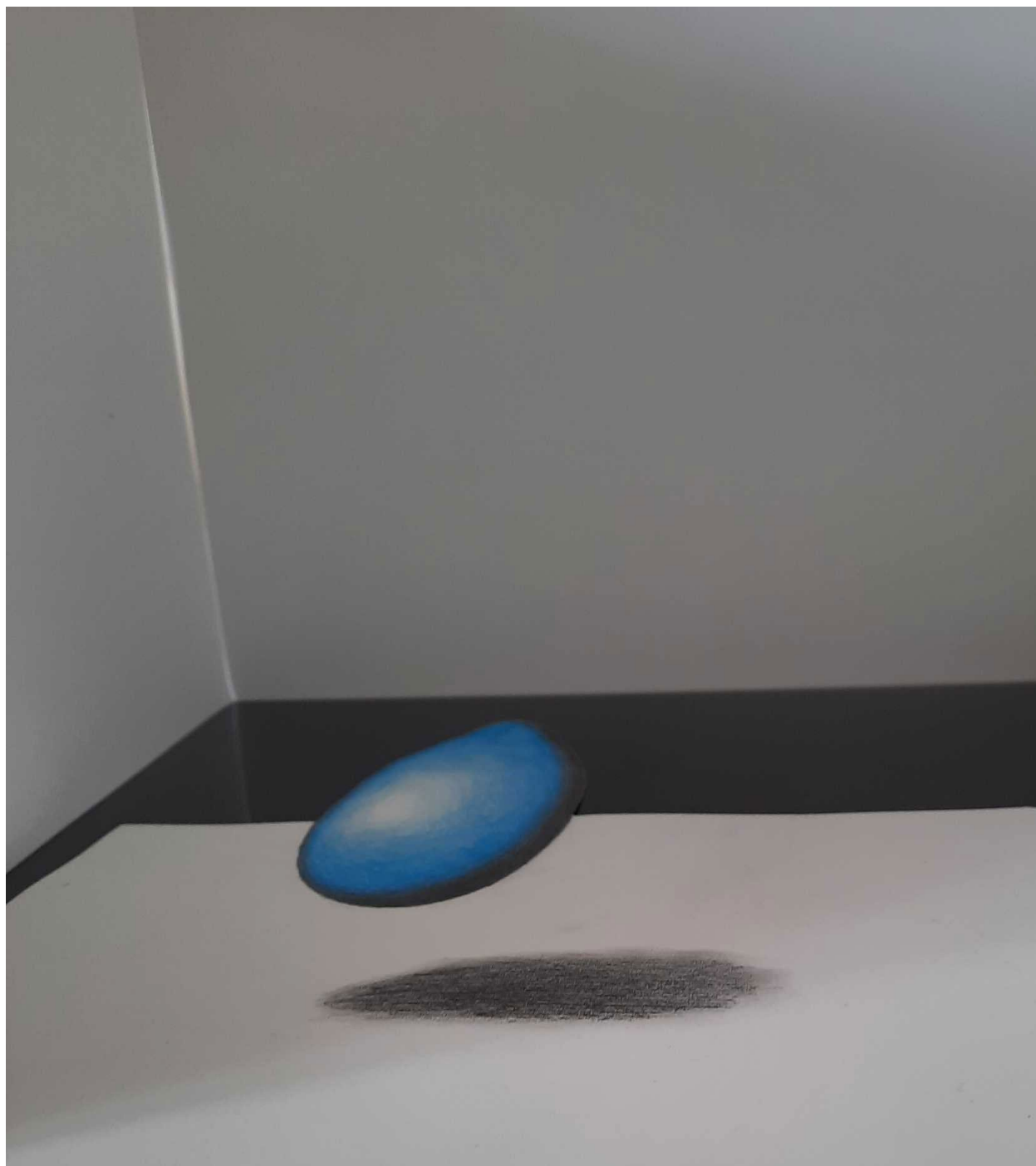
LEBDEL SEM ...

Nekoč sem živel jaz. Živel sem na vasi. Nekega dne sem se sprehajal. Videl sem razpadajočo hišo. Mislil sem, kdo tam živi. Šel sem pogledat. Potrkal sem. Vrata so glasno zaškripala. Pogledal sem navzdol. Videl sem tri male gospodične. Vprašal sem jih, kdo so. Povedale so mi, da se imenujejo lebdivke. Prijazno so me sprejele. Šel sem noter. Notri je bilo toplo in ogenj je lepo žarel. Mislil sem si, da je zunaj tako grdo, a noter pa zelo lepo. Postregle so mi špagete, marmorni kolač, pečenko z gobovo omako ... Vprašale so me, če si kaj želim. Rekel sem, da si želim leteti. Najstarejša lebdivka je zamahnila s čarobno palico in rekla: »Naj je suha meta, ta deček naj zdaj leta!« Dvignil sem se in letal po sobi. Nato sem odletel domov.

Leo Janjič, 4. b

Sara Rojnik Kalan, 8. a - Lebdeča krogla

Nejc Fortuna, 8.b Lebdeča krogla

ZGODBA PRIMERJAV

Hitel je kot muha brez glave. Bil je visok kot gora, roke je imel dolge kot prekla, čas se mu je vlekel kot kurja čreva. Bil je priden kot čebela, tekel pa je hitro kot zajec. Njegov prijatelj je bil močan kot jelen, a suh kot mravlja. Ko je medved prišel k njemu, je bil rdeč kot kuhan rak. Ko pa se je lotil dela, je bil počasen kot polž. Drugače pa je bil marljiv kot mravlja.

Etien Kocjančič, 4. b

Hitel je kot muha brez glave. Bil je visok kot gora, roke je imel dolge kot prekla, čas se mu je vlekel kot kurja čreva. Bil je priden kot čebela. Tekel je hitro kot zajec. Njegov prijatelj je bil čuden kot pijavka. Prilepil se ti je kot klop, sluzast je bil kot črv, počasen kot polž, rdeč kot kuhan rak, agresiven kot lev, nadležen kot komar, miren kot strašilo, mehek kot meduza in trden kot kost.

Teo Zahar, 4. b

Eva Bažec, 7. b - Barvna harmonija

5. RAZRED

MLAD ČLOVEK

Mlad človek na drevesu
se je vozil po zadnjem kolesu.
Kolo se je razbilo, TRESK!
A mladi človek z veje
se je naglo skotalil po drevesu
in se še bo dolgo »vesu«.
Luka Kocjančič, 5. a
MEGLENA LJUBLJANA
V Ljubljani megla spi
in ko se pošast zbudi,
zarjove na ves glas
in odide ven na mraz.

Žan Kocjančič, 5. a

Učence 5. b je Vesoljec iz pesmi Toneta Pavčka tako navdušil, da so mu v svojih pesmicah poiskali žensko vrstnico ...

VESOLJKA

Nekoč je živela vesoljka,
ki ni bila kot drugi,
zato se je odločila,
da bo njegova sošolka.
A rekli so ji,
naj se nikar ne trudi.
To jo je užalilo,
zato odšla je s planeta
in bila hitra kakor raketa.
Pristala na čudnem planetu je
in rekla,
da nikoli več ne vrne se.

Danaja Vučkovič, 5. b

Naša soseda je prav ena vesoljska zmeda,
ko v nebo gleda,
je malce blede,
saj si želi odleteti
in Zemljo zapustiti.
Včeraj je zalivala rože
in ostala brez kože.
Odletela je v vesolje
in se ni nikoli vrnila,
niti ko je bila najboljše volje.

Marinka Cah, 5. a

Nela v šolo je prišla
zmedena in zmučena.
Med poukom je zaspala,
celo uro je smrčala.
Sanjala je, da je slepa,
ker zastrupila jo je repa.
Nela se takoj zbudi!
A nobenega več ni.
Nela se zbudi
in skregana je 1 2 3!

Marija Kocjančič, 5. b

Manca Augustič, 9. b

Martina Miklavec, 9.b Čevelj

KONJENIŠKE DOGODIVŠČINE – doživljajski spis

Zelo sem se veselila aktivnih počitnic, ki mi jih je plačala mama. Odšla sem na dom, kjer so imeli konje. Zelo sem bila vesela, saj imam konje zelo rada.

Ko je minil en mesec, smo se odpravili v vasico pri Dravogradu, kjer je ta dom za konje. Ko je prišel prvi dan za jahanje, nisem znala jahati, zato sem odšla v začetniško skupino. Hitro sem se naučila hoditi s konjem in kasati. Minila sta dva dneva, ko sem prvič padla s konja. Konju je bilo ime Biba. Ona je bila bolj tekmovalna. Ker jo je prednji konj brcnil, je pohitela in jaz sem padla z nje. Zelo ji je bilo žal, zato je prišla k meni. Ker sem padla, me je malo bolel hrbet. Učitelj mi je rekel, naj se ne bojim in spet sem sedla na Bibo. Ker je učitelj opazil, da me je bilo Bibe malo strah, me je posedel na drugega konja, Birno. Ona je bila bolj počasna, malo tudi stara, zato sem šla počasneje in spet je bilo vse v redu. Do konca aktivnih počitnic sta manjkala samo še dva dneva.

Zadnji dan bi morali nastopati, a je deževalo in nismo mogli nastopati. Bila sem zelo žalostna. Še isti dan smo odšli domov, a nisem našla svoje denarnice, ker jo je nekdo ukradel. Ker smo jo iskali, je tisti, ki jo je ukradel, vzel samo denar, nekje pa je pustil zdravstveno izkaznico. Čez nekaj časa so jo čistilke našle. Vodja konjeniškega doma mi jo je poslala skupaj z magnetkom, na katerem je pisalo »Za Emmo«.

Zelo sem bila vesela, presrečna. Zato grem naslednje leto spet v dom za konje. Naučila sem se, da tudi konji čutijo, če je nekoga strah ali ne.

Emma Sparello, 5. b

Natalija Burič, 9. a

Nastja Radovac, 8.b Risba čevlja

Nejla Suhopoljac, 9. a

Neža Rožac, 8. a - Kristal

MOJE POTOVANJE – doživljajski spis

Oktobra 2019 smo se z družino odpravili na križarjenje. Z bratom nisva vedela, kam potujemo. To je bilo presenečenje.

Zgodaj zjutraj smo se odpravili na letališče v Benetkah. Na prvo letalo smo čakali dve uri. Bilo je majhno in z njim smo leteli do Frankfurta. Tam smo na naslednje letalo čakali eno uro. Naše drugo letalo je bilo zelo veliko in je bilo dvonadstropno. Po dolgih desetih urah letenja smo končno prispeli v Miami, kjer je bilo zelo vroče. Najprej smo se preoblekli v poletna oblačila, ker je bila pri nas jesen in smo nosili dolga oblačila. Potem smo se namestili v hotel in odšli na plažo, kjer smo si malo namočili noge. Plaža je bila zelo dolga in peščena. Tam je bila tudi telovadnica na prostem in odbojgarsko igrišče z desetimi mrežami. Sprehodili smo se tudi po ulici Ocean drive, kjer so snemali ogromno ameriških filmov. Bili smo tudi pred dvorano, kjer trenira Goran Dragić, a si je na žalost nismo mogli ogledati, ker je bila zaprta.

Naslednji dan smo se vkrcali na križarko, ki je bila zelo velika. Do prvega otoka Ocho Rios na Jamajki smo pluli dva dni. Tam smo si ogledali botanični vrt, kjer so tropske rastline. Slikali smo se tudi s papigami. Po ogledu vrta smo se šli kopat na peščeno plažo. Tam smo srečali domačina, ki je celo vedel, kje je Slovenija.

Nato nas je pot vodila na Kajmanske otoke, kjer smo si ogledali mesto Georgetown. Po ogledu mesta smo tudi tam šli na dolgo peščeno plažo. Voda je bila topla in zelo čista. Ko smo se s kopanja vračali na ladjo, bi skoraj zamudili, saj je bila plaža zelo dolga. Na srečo smo prišli pravočasno. Po osmih dneh smo se s križarko vrnili v Miami. Tam smo ostali še en dan. Nato smo šli na letališče, se preoblekli v topla oblačila in počakali na letalo, ki nas je peljalo v München. Od tam pa smo se z drugim letalom vrnili v Benetke.

Tajda Paluza, 5. b

6. RAZRED

Želja

Bil je navaden dan in kar naenkrat mi je na misel prišla želja po psu. Prvi korak, ki sem ga morala storiti, je bil, da sem mamu in očeta morala vprašati, če lahko dobimo psa. Seveda sta rekla ne, zato sem se odločila za plan B: tečnariti, dokler ga ne dobim. Po dolgem času sta rekla da, ampak čez tri leta. Ta tri leta so minevala zelo počasi. Po treh letih smo ga začeli iskati. Na koncu smo se odločili za psa pasme border collie. Prišel je dan posvojitve. Uro in pol smo se vozili do hiše s psom. Hitro smo izbrali pravega, saj je bil edini samček. Dali smo mu ime Sky. Na poti domov smo se ustavili v trgovini za živali. Mama je šla kupit vse potrebne stvari za novega družinskega člana. Ta čas pa sva s sestro pazili na psa. Ko smo prišli domov, smo ga spustili pred hišo. Poskusili smo ga naučiti trike, a niso vsi uspeli. Nekaj časa je potreboval, da se je privadil na nov dom in nove lastnike. In tudi mi smo se nekaj časa privajali nanj. Trenutno je z nami že tri leta.

Mateja Cah, 6. b

Judita Rozman, 9.b

PRVI KUŽA

V mojem življenju se je zgodilo veliko stvari, nekatere so bile slabe nekatere dobre ali žalostne in nekaj od teh stvari mi je ostalo še posebej v spominu.

Nekega dne sva si z mojo sestro zelo želeli kužka. Ves čas sva razmišljali, kakšne pasme psa bi imeli. Imeli bi pa majhnega, ker imamo majhno stanovanje. Pogovarjali sva se z mami in atijem, če lahko dobimo kužka.

Rekla sta ne. Čez nekaj dni smo se dobili z atijevimi sodelavci. Eden je imel dva kužka. Pogovarjal smo se in pogovarjali in potem je moj ati vprašal, kako to, da so dobili kužka. Povedal je, da je rekel hčerkam, da če si res želijo kužka, se morajo dva meseca zbuditi ob 6.00. in potem, če jim uspe, dobijo kužka. Kot pričakovano jim je uspelo in tako so jih dobili. Tako tisti večer sta se mami in ati dogovarjala, da bova naredili midve enako. Vsako jutro sva se zbudili in šli na sprehod. Minil je en mesec in dva tedna, ko smo šli ati, Tea in jaz na Dolenjsko k moji babi. Moji babi pa že ima kužka po imenu Lee. Tako smo se vsi trije odločili, da ga bomo vzeli s seboj. Doma mami ni pričakovala kužka, a ga je tudi ona imela zelo rada. Prve tri dni ni nič jedel, ker je je jedel samo brikete, potem smo mu dodali pasjo pašteto in je od takrat naprej najsrečnejši kuža na svetu.

V mojem življenju se bodo zgodili tudi padci navzdol, a takrat se moraš samo pobrati gor in iti do svojih ciljev. Upam, da se mi bo v življenju zgodilo še veliko zanimivih stvari.

Mia Groznik, 6.a

Anna Laura Ruggieri, 7.a Arhitektura

Kaj naredim, da muhast dan hitreje mine ...

Moram vam povedati za en res čuden dogodek. Pravzaprav je to ugotovitev. In ko sem to ugotovila, sem to ponavljala vsak dan. No, še danes to počnem.

Ste se že kdaj vprašali, če se dnevi dajo skrajšati, poboljšati, upočasniti, podaljšati ... No, jaz imam rešitev, ugotovitev. Ampak, če hočete, da deluje, morate verjeti v to. Imate doma koledar ali celo šolski koledar (ta je boljši za uspeh)? Če ga imate, morate vsak dan črtati dneve, ampak tako, kot vam bom sedaj povedala.

Če je vaš dan slab, muhast, ga prečrtajte, ampak samo ta dan. Ker če črtaš še dneve v prihodnosti, bodo tudi ti tekli hitreje. In kaj veš, mogoče bodo ravno ti dnevi najboljši. Torej, če je tvoj dan fantastičen in ga nočeš spremeniti, nočeš, da teče hitreje, ga prečrtaš šele naslednji dan.

Na primer: danes je ponedeljek in ti je bil ta dan všeč ali pa hočeš v njem uživati čim več časa, ga boš preprosto prečrtal šele naslednji dan, to se pravi v torek, danes pa boš prečrtal nedeljo. V mesecih, ko je šola, vedno uporabljam črtanje dni vnaprej. Med počitnicami pa vedno črtam dneve v preteklosti, saj si želim, da bi trajali čim dlje.

No, zdaj pa dobite domačo nalogo. Preizkusite to mojo domišljijo, ugotovitev. Pa ne pozabite, najboljši je tisti koledar, ki je velik čez celo steno.

Hana Dodič, 6.b

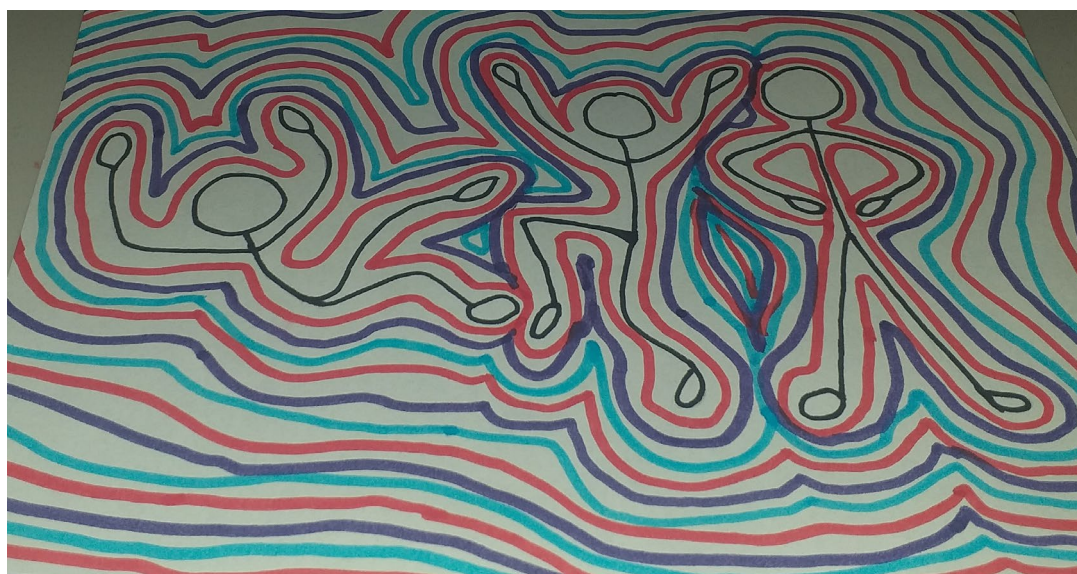
Nesreča

Bil je običajen dan. Moj prijatelj Nikola me je klical, če grem prespati k njemu. Mama me je zapeljala do njega in po poti smo pobrali še prijatelja Vanja. Prišli smo tja in igrali igrice.

Ob približno peti uri popoldne smo šli ven in se pogovarjali, kateri film bomo gledali. Nikola in Vanja sta sedela na stopnicah, jaz pa sem se vesil po ograji. Hoteli smo oditi spet v hišo, ko sem jaz nenadoma padel z ograje in si raztrgal del roke. Takoj so me odpeljali v bolnišnico v Izoli in imel sem nujno operacijo. Uspavali so me in me operirali. Na listu je pisalo: čiščenje rane, šivanje podkožja, šivanje zgornjega dela.

Prva dva tedna so mi rano previjali vsak dan, tretji dan pa je bilo drugače. Naredil se mi je kot nek mehurček poln gnoja. Iz majhnega mehurčka je nastala velika nevarna rana. Moral sem ponovno na operacijo. Ko so mi rano odprli, je bilo notri mrtvo meso. Odstranili so mi ga in mi v roko dali nek strojček, ki mi je iz roke sesal neko tekočino. Po tednu dni sem imel še eno operacijo. Odstranili so mi strojček in rano spet zašili. Še dva tedna sem hodil na previjanje, nakar me je mama začela sama previjati. Zdaj sem v redu, ampak upam, da ste se s to zgodbo kaj naučili.

Rok Paladin, 6.b

Mateja Lukin, 7.b Kompozicija

Dogodek, ki se mi je vtisnil v spomin

Nekega zimskega dne, ko sem bil še majhen, sem se s tatijem odpeljal pogledati zasnežen gozd. Peljala sva se na Kozino in naprej. Bil sem presenečen.

Ko sva prišla v gozd, je bil pred nama strm poledenel klanec. Tati se je ustavil, ker je šel pomagat prijateljem. Rekel sem mu, da bi šel z njim ven, da ne zdrsne avto. Rekel je, da me bo čuvala njihova hčerka. Ko jim je začel pomagati dajati verige na gume, sem se v avtu začel igrati. Čez nekaj minut sem začutil, da se avto premika navzdol. Začutil sem slabost. Dekle je zakričalo in tati je začel teči proti meni. Na srečo je odprl vrata in skočil noter. Udaril se je v nogo in začela mu je teči kri. Začel sem se jokati od strahu, da bom umrl. Tata je rekel, da mu je žal.

Šla sva parkirat na varno mesto in skupaj sva odšla iz avtomobila. Zahvalila sva se dekletu, pozdravila prijatelje in odšla domov.

Nej Škrgat, 6.b

Vanja Đorđić, 9. b

Z mojo nono sva šla k dvema slapoma. Bila je prava dogodivščina. Slapoma je ime Brinto in Gregorčičev slap.

Nekega dne sva se z nono zbudila, pripravila sva nahrbtnik. Noter sva dala: rezervne nogavice, brisače, podlago za sedet, vodo, telefon, sendvič in vetrovki. Odpravila sva se v avto in se odpeljala do parkirišča. Vprašala sva ljudi, kam se gre za slap, ker nisva vedela kam. Rekli so nam, da je ta pot malo bolj strma. Na začetku sva šla čez pašnik, pot je bila brez posebnosti, potem so bile prve jeklenice. Ko sva se rešila jeklenic, sva šla proti prepadu. Meni se je zdelo, da sva zgrešila. Moja nona pa je rekla, da je prava pot. Nato so prišli eni ljudje in so nama povedali, da sva res zgrešila. Rekla sva jim, da je pot nemarkirana in zaraščena. Končno sva prišla do prvega slapu. Tam sva se odpočila in popila vodo ter se slikala. Šla sva naprej in prišla do zelo zaraščene poti. Tam sva se malo izgubila. Potem sva našla pot naprej ter prišla do še enih jeklenic in vrvi. Ko sva prišla čez sva prišla do slapu. Tam sem se slikal in se odpočil. Vrnila sva se nazaj do avta po isti poti. Ko sva prišla do avta, sva se odpočila. Nato sva se ustavila na bencinski črpalki in si kupila sladoled. Prišla sva domov in opazila, da sva hodila sedem ur. Sploh nisva prav vedela, kaj sva doživela, ker sva bila preveč utrujena. Pojedla sva juho, se šla umiti in sva se ulegla na kavč ter gledala TV in se pogovarjala o doživetem.

Kris Furlan, 6.A

Aleks Kocjančič, 9. b

Razmišljala sem, kateri dogodek bi opisala, saj se je v mojem življenju dogajalo že marsikaj. In sem se spomnila. Spomnila sem se dopusta na Zelenortskih otokih.

Bilo je lani med poletnimi počitnicami. Pakirali smo in se odpravljali v Milano. Tam smo čakali letalo za na Zelenortske otoke. Prispeli smo ponoči. Taksi nas je čakal na letališču in nas je peljal v hotel. V hotelu smo pojedli prigrizek. Nato smo šli v sobo. Zjutraj smo se oblekli in odšli na plažo. Na plaži smo se kopali in mene so valovi vrgli na plažo. Po kosilu smo malo počivali in nato šli na plažo in se kopali. Drugi dan smo šli po celem otoku. Tretji dan so šli najini starši na masažo in nas so čuvali uslužbenci hotela. Zadnji dan smo se kopali in je lignje prinesel tok k nam v morje. Z mamo sva bili še v vodi in naju je možakar povlekel ven, saj je rekel, da naju lahko primejo in potunkajo. Ko sva prišli iz vode, so domačini na plaži pokazali ulovljene lignje. Naslednji dan smo se zjutraj odpravili do letališča in tam čakali letalo, da se vrnemo domov.

Ta dopust se mi je vtisnil v spomin, ker smo se na dopustu imeli zelo lepo in smo se zabavali.

Anais Obad, 6.A

Valentina Vičič, 9.a

NOVI PRIJATELJI IN NOVA ŠOLA

Če pobrskam po svojih mislih, se v mojem življenju zadnji dve leti ne dogajajo tako zanimive in zabavne stvari.

Opisala vam bom dogodek, kako je bilo, ko smo se z mojo družino preselili. Vse se je začelo dogajati leta 2016. Hodila sem v drugi razred. Z mamο in sestro smo se odločile, da se bomo preselile. Nismo se ravno same odločile, saj veste, kako gredo te stvari.

Preselila sem se iz Žalca na Primorsko. Najbolj me je skrbelo, če bom v drugi šoli sploh imela družbo. Skoraj trikrat na teden smo si šle ogledat kakšno stanovanje in končno smo ga tudi našle. Če pomislim, smo se selile in prenašale stvari iz hiše v stanovanje skoraj tri mesece. Meni je bilo novo stanovanje zelo všeč. Nekaj časa sva s sestro imeli skupaj sobo, potem čez nekaj časa narazen in potem spet skupaj. Čeprav si bi želela, da bi imela vsaka svojo sobo. Kmalu je bil tisti ponedeljek, kar pomeni, da bom spoznala nove sošolce. Pripeljala sem se na parkirišče šole, tisti trenutek me je bilo zelo strah. Pedagoginja nas je čakala pred vhodnimi vrati. Razkazala nam je šolo in tudi kuhinjo ter okolico šole. Nato pa sva vstopili v učilnico 2. A. Najprej sem imela kar veliko treme, s kom se bom družila. Ravno tisto uro, ko sem vstopila, so imeli likovno umetnost. To me je malo razveselilo. Ves čas sem mislila na prijatelje iz prejšnje šole. Izdelovali smo, no v bistvu še sama ne vem, kako se to imenuje. Zelo sem se zabavala in tudi nekaj sošolk sem spoznala. S sošolci se še danes zelo dobro razumem.

Hana Augustič, 6.a

7. IN 8. RAZRED

Posebno leto

Poletne počitnice so se končale in vrnil smo se v šolske klopi. Leto se je začelo normalno, po dveh mesecih pa se je vse spremenilo. Začelo se je šolanje na daljavo.

To je pomenilo, da imamo pouk preko računalnika. Zdelo se mi je dobro, saj tako lahko dlje spim, nihče me ne kontrolira, nadzoruje. Čez nekaj časa pa je postalo monotono, vsak dan enako, utrujajoče. Res je, dosti boljši sem pri delu na računalnik. Tudi moj vsakdan se je spremenil. Nisem se več zbuja 6.30, temveč 7.40. Nase sem »vrgel« nekaj oblek in se usedel pred računalnik, se povezal na »meet« in tam sedel do 13 h.

Po kosilu sem šel na sprehod s psom, pojedel kosilo in se znova usedel pred računalnik. Ko sem končno naredil vse naloge, je bila ura že šest popoldan. Zunaj je bilo po navadi že temno, zato sem ostal v hiši. Ob tej uri se je vrnila že mama, pojedli smo večerjo in potem sem se odpočil. Šel sem spat in drugi dan enako, enako in enako. Šola ni bila zanimiva, ni me bilo strah učitelja Mutiča, vse je bilo enako.

Končal se je mesec februar in dobili smo informacijo, ki smo jo vsi čakali: **VRAČAMO SE V ŠOLE!**

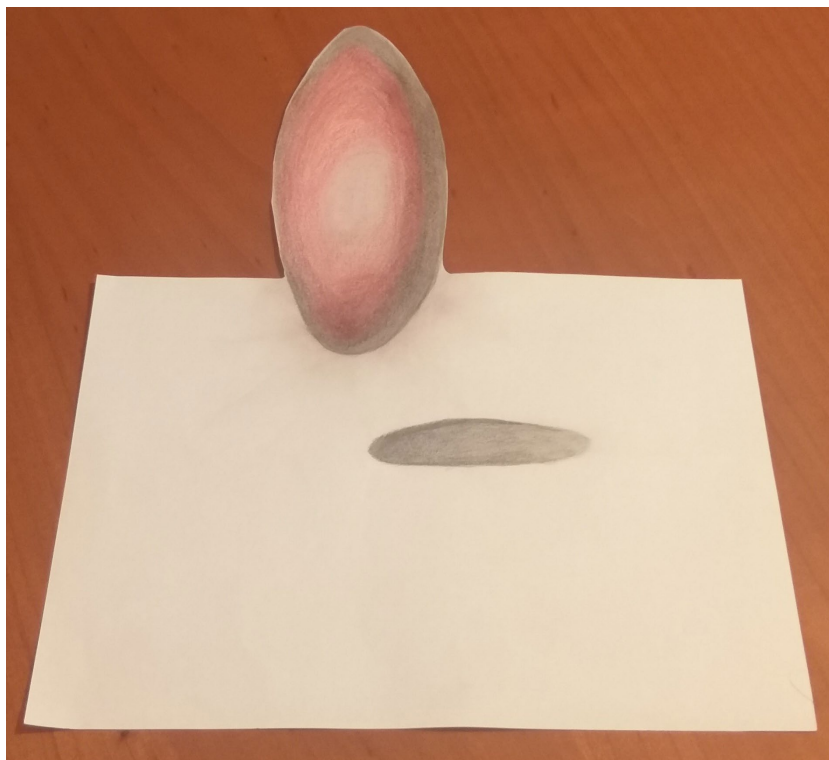
Po prvem tednu smo začeli z ocenami. Večino dneva sem marca porabil za učenje. Do junija meseca smo brez pavze imeli ocenjevanja.

Zdaj je 2. junij, jaz pa z odličnimi ocenami bolj cenim to, da lahko vidim prijatelje. Cenim to, da me je strah, ker nimam naloge. Cenim to, da je življenje normalno.

Aron Markežič, 7.b

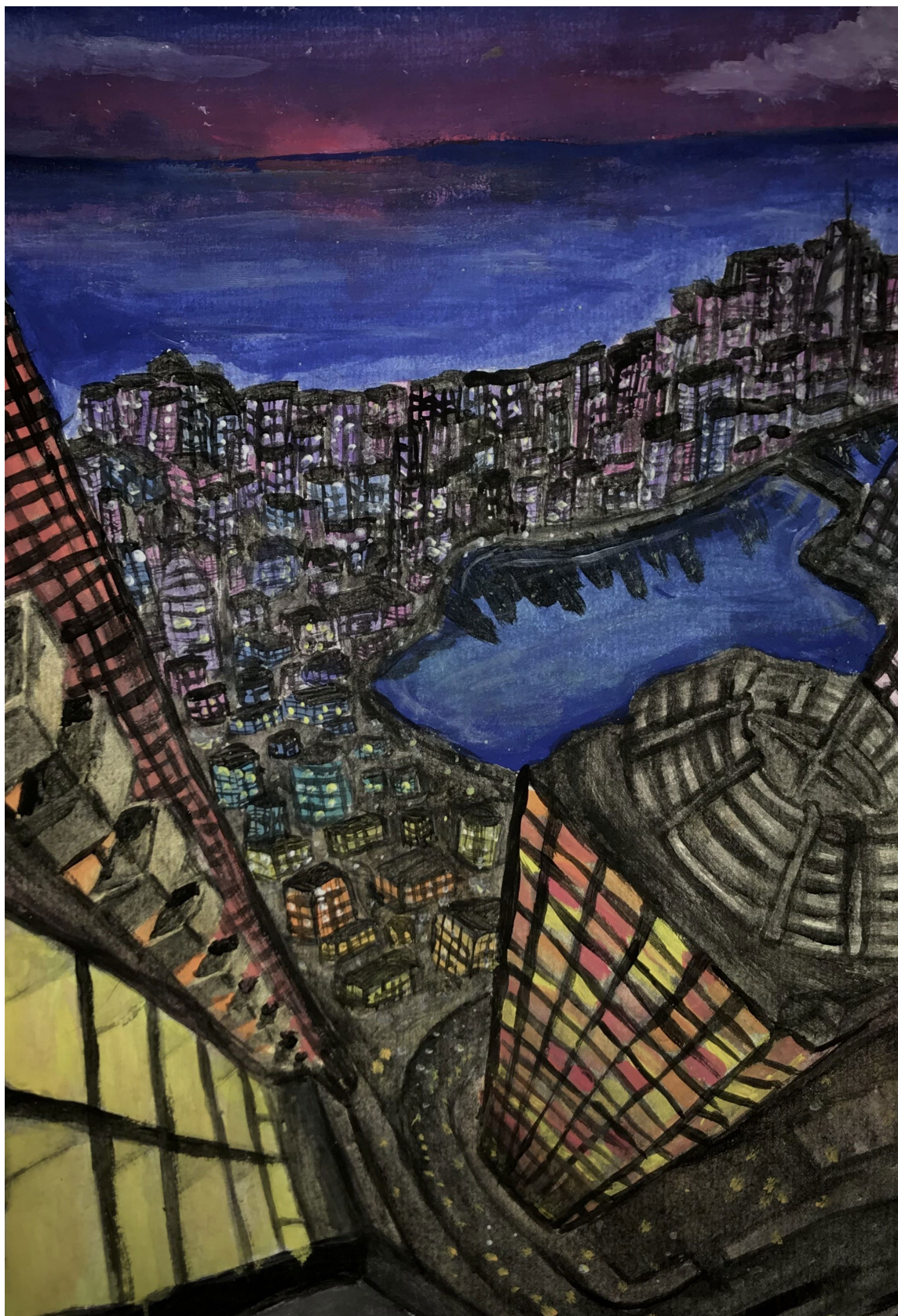
Letošnje šolsko leto je bilo malo drugačno. Zaradi epidemije in vseh ukrepov je pouk potekal v šoli in na daljavo. Bilo je veliko sprememb in novih stvari, na katere smo se morali privaditi učenci in učitelji. Na nekatere stvari smo bili navajeni iz prejšnjega šolskega leta. Takrat je bila to za vse nas težja izkušnja, ki je trajala nekaj mesecev. Na koncu smo se le vrnili v šolo in tam ostali do konca šolskega leta. Letošnje šolsko leto se je začelo v šoli, a smo se zaradi slabših epidemioloških razmer spet vrnili domov, kjer smo imeli pouk na daljavo. Bilo je drugače saj smo bili nekaterih stvari že navajeni, nekatere pa so bile za nas nove. Veliko stvari se je spremenilo, saj smo se videli le preko ekranov in nismo mogli komunicirati v živo, kot smo bili navajeni. Imeli smo veliko dela, pa tudi ocen, kljub temu, da smo imeli pouk preko računalnika. Tudi takrat smo se morali truditi in opravljati svoje delo redno, saj smo se kasneje vrnili v šolo, kjer smo morali pridobiti ocene, ki jih nismo pridobili med poukom na daljavo. Tudi zdaj ko je že skoraj konec šolskega leta, nas čaka še nekaj ocen, za katere se bomo mogli potruditi, da bomo lahko uživali v poletnih počitnicah. Kljub vsemu smo že skoraj prišli do konca tega šolskega leta, ki se bo tudi letos, tako kot lani, končalo nekoliko drugače.

Tina Mahne, 8.a

Tina Mahne, 8. a - Lebdeča krogla

Septembra smo se vsi veseli vrnili v šolske klopi. Pogrešala sem svoje sošolce. Že takoj jeseni smo se odpravili v šolo v naravi. Imeli smo se zelo lepo. Po dveh mesecih smo že pristali vsak za svojim računalnikom. Korona je vse naše veselje in sodelovanje odpeljala stran. Vsi smo bili žalostni. Od tedaj naprej je šola ostala osamljena in mi vsak v svojem domu. Videli smo se le preko ekrana. Meseci so minevali in minevali, a korona še vedno ni izginila. Končno je prišel dan, ko so se šole spet odprle. Ko sem zagledala svoje prijateljice, sem jih takoj objela. Kar nekaj sošolk/sošolcev se je spremenilo. Nekateri so zrasli, nekateri postali bolj prijazni, nekateri bolj dobrodušni, nekateri pa so postali bolj nesramni. Nazaj so prišle ocene in druge obveznosti. Posijalo je sonce, skril se je dež, prikazali so se otroci na igrišču in ves svet je poln veselja. Vesela sem, da imam take sošolce in sošolke, saj se z njimi zabavam in se lepo imam. Vsak je na svoj način poseben. Je res, da preveč govorijo pri pouku, ampak upam, da bomo lahko tudi to izboljšali. Meni razred pomeni nek kotiček, kamor se zatečeš vsak dan, kjer se smeješ, zabavaš. Moj razred je poseben. Spomnim se, ko smo bili še zelo majhni, v 1. razredu, nobeden ni poznal nikogar, a z leti se ustvarja zaupanje. V nižjih razredih smo bili zelo povezani in smo dobro sodelovali. Letos ta dva pojma nista dosti prisotna v našem razredu. Letos nismo več toliko povezani, kot smo bili nekoč. Letos je bolj popularno biti vsak na svojem telefonu. Večina razreda se po pouku zadrži lepo v senčki na telefonih ali pa se odpravijo v park v Dekane. Nekateri pa še vedno sledijo svojim sanjam in se zabavajo na igrišču. Vesela pa sem, da ko je treba delati v skupini, se nikoli ne vdajo, zelo dobro sodelujejo in hkrati se zabavajo. Brez razreda ni prijateljev, brez prijateljev ni veselja, brez veselja pa ni življenja. Meni razred pomeni vse. Letos imamo tako dobrega razrednika, da niti jaz nisem upala kaj takega. Vesela sem, da na nas ne kriči, ampak nam pove na lep način kaj je prav in kaj narobe. Razumem tiste, ki "sedijo" na telefonih, saj pri takih letih razsaja ljubezen ali kakšni drugi fizični, psihični ali duševni problemi. Vse to razumem, ampak ena meja pa mora biti, saj tako lahko razred razpade. Bliža se nam konec leta in upam, da so vsi moji sošolci in sošolke dosegli svoje cilje in se v tem letu naučili kaj novega. Upam, da bodo lepo preživeli poletje in da se spet vidimo v šoli, razen če ne bo korona spet prekrižala naše poti.

Klara Dodič, 9. a

Kaj mi je prineslo....

Letošnje šolsko leto ni bilo tako, kot smo ga navajeni.

Že od oktobra smo delali na daljavo. Letos na malo drugačen način preko ekranov delali kar pet mesecev.

Šolsko leto, ki smo ga večji del preživali na daljavo, je prineslo dobre in slabe reči. Najverjetneje je vsem bilo najljubše ob jutrih, saj si lahko vstal vsaj malo pozneje.

Videokonference.... Če bi morala primerjati delo prejšnjega šolskega leta s tem, mi je delo prejšnjega leta bolj ugajalo. Zakaj? Ker sem hitreje naredila vse za šolo.

Je pa res, da se pri delu na daljavo malo poleniš, izgubiš voljo do dela. V tem šolskem letu smo res več odnesli od snovi kot lani, a sem vseeno mnenja, da največ odneseš, če hodiš v šolo.

Da ne bomo govorili samo o slabih rečeh, so tu tudi dobre... Ni mi bilo treba prenašati težke torbe v šolo in iz nje. Imela sem več prostega časa. Najbolj pa mi je bilo všeč, da smo imeli manj ocen kot po navadi.

Letošnje šolsko leto se izteka, bilo je zanimivo in naučila sem se mnogo novih stvari in kmalu bomo odšli na počitnice....

Eva Bažec, 7. b

Teodor Martini, 5. a

Šolsko leto 2020/2021 je bilo zelo noro. Začelo se je dokaj normalno kot vsako šolsko leto.

Mesec ali več smo imeli pouk v šoli. Zaradi covida-19 smo po nekaj mesecih šolanja v šoli morali imeti šolanje od doma. Trajalo je od oktobra do marca. Zaradi šolanja na daljavo smo imeli manj snovi pri nekaterih predmetih, imeli smo tudi manj ocen. Ampak najboljše od tega je bilo, da smo imeli manj ocen pri matematiki, čeprav je nismo vedno naredili. To ni bila pametna ideja, ker se nam je potem poznalo pri ocenah. Tudi ko smo imeli videokonference, nismo vedno poslušali. Slabo je bilo tudi, ker nam je občasno nagajal internet in se nam je kar sam čarobno izklopil.

Ko smo se marca vrnili v šolo, so nas učitelji napadli z ocenami. Nekateri so mislili, da ne bomo uspeli v tem času pridobiti vseh ocen.

Ampak pogledjte, uspelo nam je, rešili smo se vsega ocenjevanja. No, malo sem se zlagala, še nekaj ocen moramo še pridobiti. Še nekaj tednov moramo potrpeti, pa bo vsega konec in imeli bomo lepe počitnice.

Mateja Lukin, 7. b

Učenci 5. a in 5. b razreda

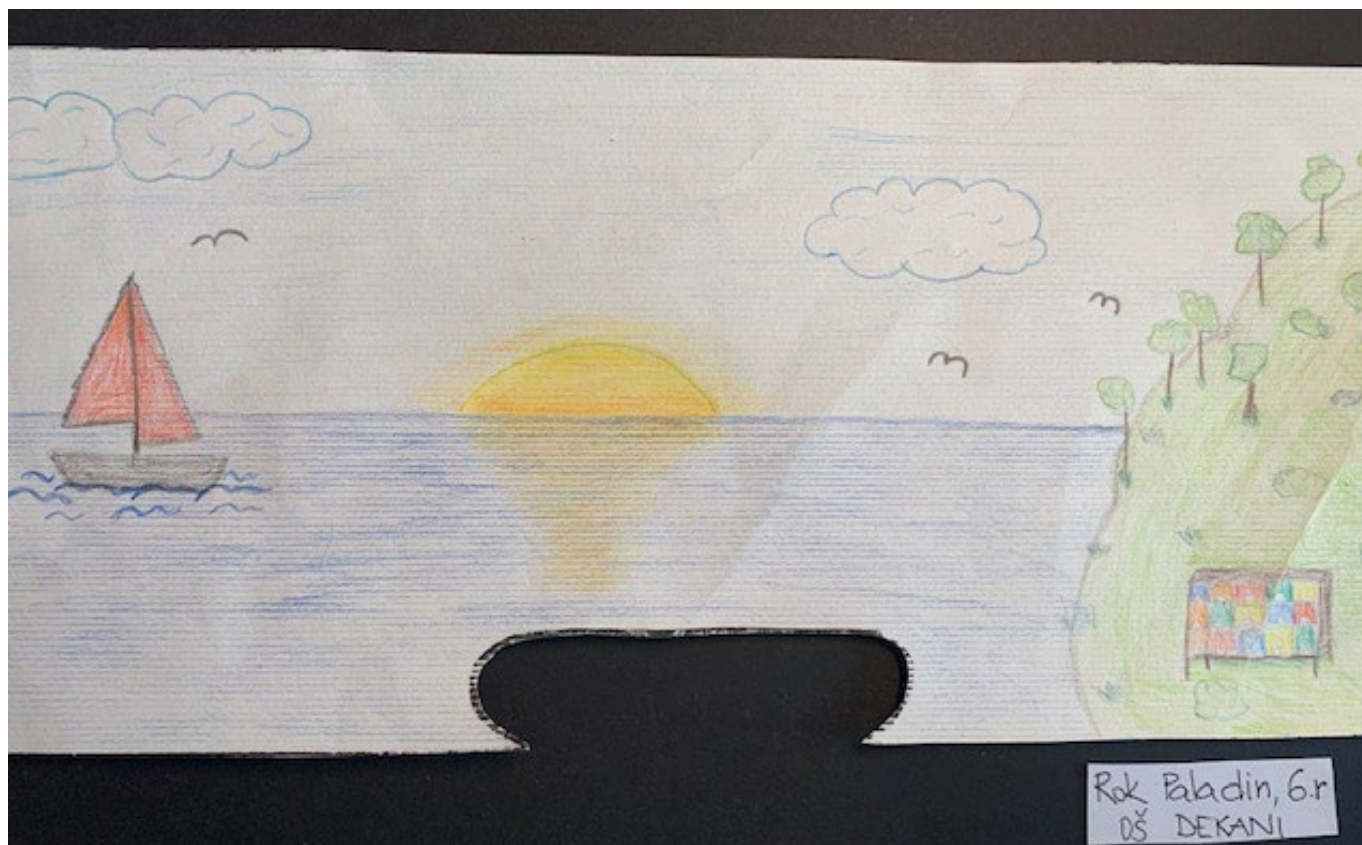
BUDNICA

Dobro jutro, Koprčani,
vsi meščani in vaščani.
Ura je že skoraj šest
in sonce že kuka izza mest.

Kdor zjutraj v postelji predolgo čaka,
naslednji dan ga čaka mučna tlaka.
Zato hitro pomani si trudne oči,
vstani z nasmehom, na delo se mudi.

V šolo, v službo, v vsa večja mesta
vodi nas avtomobilov prepolna cesta.
Hitimo, brzimo, budni smo vsi,
dobro jutro, Slovenci ponosni smo mi.

Tinkara Dirjec, 8. b

Rok Baladin, 6.r
OŠ DEKANI

SONET (z napako)

To je grozna poguba!
S papirja brišemo
in sonete pišemo,
a časa našega je izguba.

Na igrišču sedimo,
po naši domišljiji letimo in
naš dolgčas krotimo.

Že vikend prihaja,
moji glavi nagaja
In ga čakam...

Tam počakam
pa konec bo
in pomaham vam v slovo.

Tina Montanič, 8. b

Lana Ojo, 6. b

FIGA (sonet)

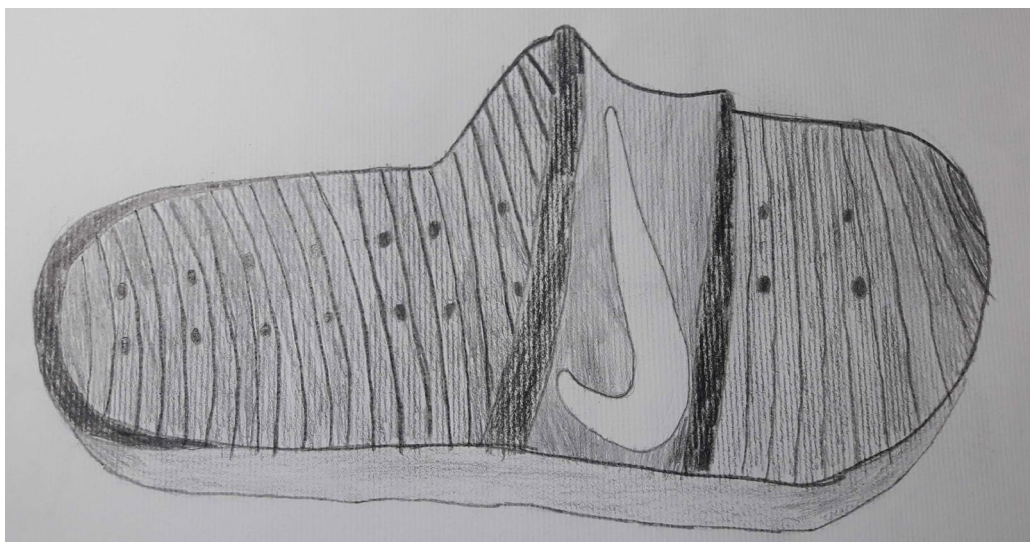
Figa tam nekje stoji,
otrokom radost podari
in sreča v otrocih zagori,
ko figa v ustih okus kroji.

Po kranjskih mestnih ulicah
največji je Prešernov dar otrokom,
ko sprehaja se pod jasnim oblokom
in nasmeh privabi na njih lica.

O figa, predstavljaš mi veselje in srečo,
spomin na dom in vso nesrečo,
ko vidim te tako cvetečo.

O figa, ti predstavljaš mi družino,
polepšaš mi to bližino
in v pričo tebe pokažem vso svojo milino.

Tinkara Dirjec in Špela Stepan, 8. b

Rok Šuber, 8. a - Obutev

IŠČE ME SREČA

Sreča? Sreča se pojavlja in izginja v obdobjih, zato ne moremo trditi, da je nekdo res srečen človek. Vsakemu se zgodijo tudi slabe stvari. Vendar mislim, da so slabi trenutki del sreče, saj se potem ne bi nikdar mogli naučiti, da se je treba za kaj potruditi in se čustveno soočiti s samim seboj.

Zato pa si vsak išče srečo, da bi se mu kar naenkrat nekaj dobrega zgodilo, vendar se s tem ničesar ne naučimo. Vrstniki imajo veliko vlogo pri tvoji sreči, saj ti oni dajo smernice za tvoje razmišljanje, ti znajo dobro svetovati in včasih ti lahko res olajšajo tvojo delo in skrb, ker ti povejo pravi način razmišljanja za situacijo. Če imaš dobre prijatelje, te bodo zelo dobro razumeli in poznali, ti bodo lahko povedali, kar mogoče ni prav da delaš v določeni situaciji, kar bi sam lahko bistveno pozneje opazil.

Otroci so tako zelo srečni, brez skrbi, se niti še ne zavedajo sveta. Radi se imajo med seboj ne glede na to, kdo so. Oni že živijo v sreči. Medtem ko jo mi brezglavo iščemo. Mislim, da bi se ljudje morali na splošno zgledovati po otrocih. Ne sekirajo, se ker se jim ni treba in se prepustijo igri življenja. Mogoče bi potem našli notranji mir, saj bi si sami vzeli čas za igro življenja. Ali imajo srečo tudi tisti ljudje, ki imajo že vse in se jim ni treba za nič sekirati, pa se morajo oni sami vprašati. BODIMO SREČNI!

Ela Zven, 8. b

Urška 21. stoletja

Približuje se konec šolskega leta. Urško čakajo le še zadnji testi. Končala bo 9. razred, zato jo čaka valeta. Poskrbeti želi, da bo to najboljši dan v njenem življenju.

»Danes je dan pred valetu in res si želim, da bi si našla soplesalca. Vem, da je pozno, a ne najdem pravega, takega, ki me bo vreden in se bo lahko kosal z mojimi plesnimi sposobnostmi.« reče Urška svoji najboljši prijateljici Zali. Urška in Zala sta namreč najboljši prijateljici že iz vrtca. Sta najbolj popularni dekleti na šoli in vsi fantje si želijo z njima na ples. Zala je za svojega soplesalca izbrala svojega fanta. Urška prosi Zalo, da gresta skupaj v trgovino, da bosta izbrali obleki za ples. Po dvournem iskanju Urška najde obleko, ki se ji zdi popolna – roza, ki se preliva v modro. Tudi Zali se zdi prekrasna, zato jo Urška kupi.

Po napornem iskanju obleke se dekleti ustavita na sladoledu. Vsaka si naroči svojega in ko že plačujeta, Urška za mizo nasproti zagleda prekrasnega fanta. Fant jo opazi ter se ji približa. Skupaj sedeta ter se pogovarjata, medtem pa ju Zala opazuje ter se čudi, saj se njena prijateljica vede prijazno. Ko pomisli na druge njene fante, jo oblije pot, saj je vse zavajala in se iz njih norčevala. Z nobenim ni vzdržala več kot 2 dni. Urška in fant se poslovita in odideta vsak v svojo smer. Ko Zala dohiti svojo prijateljico, ji ta vse pove o njem. Zali se to ni zdelo najbolj v redu, a je tiho in z zanimanjem poslušala razlago. Urška Zali tudi pove, da je fanta povabila na valetu.

Naslednji večer po valetu utrujena Urška prosi fanta za prevoz. Fant ji na glavo posadi čelado in Urška se na hitro poslovila od prijateljice. Zala ji zaupa skrbi glede motorja, a je Urška zaradi alkohola in ljubezni ne posluša več. Sede na motor in se s fantom odpelje v vročo temno noč. Vožnja je divja, a po Urškinem mnenju tudi prijetna. Nakar se zgodi prometna nesreča in Urškin fant se ubije. Urška v strahu in bolečinah pokliče prvo pomoč.

Med čakanjem sklene, da ne bo več sprejemala naglih odločitev in da bo zadovoljna s tem, kar ima.

Tinkara Dirjec, 8. b

NAŠE NONE SO NAM PRAULE TAKU ...

BELE LAKASTE BALERINKE

Puno ljt nazat je u Svetem Antonu bivala ena pupa Slavica. Ta ni bivala s svojo mamo in wočn, ma s teto in stricem, ki so jo vzeli za svojo. Z njimi je bivala anka njena šantla Mira. Sez njo su puno boti šle na ples v druge kraje. Tiste cajte je bla lakota in revščina in za jest ni blo, kaj šele za oboučt in obut.

Zato je bila Slavica puno kontenta, ko ji je teta en bot iz Trsta prinesla bele lakaste balerinke. Na prvi ples, ko je šla, jih je tela obut. Ples je bil v Gračišče in do tn je bilo dve ure hoje. Tabot ni bilo na avta ne kurjere. Forši te je kada peljal kšn z vešpo. Na plesi je igrala mužika iz Buoršta in Slavica se je cel večer vrtela. Taku, da so na kraje pekli podplati. Ko je blo plesa kwonc, se je usela in pogledala, zakaj jo pečejo nwoge. Videla je, da je zružila cele podplate. Taku je mwogla tornat domu brez šulnov. Doma se je bala povedat, da je uničila šulne, zatu se je skrivala. A ne za dugo. Ko je stric vidu, kaj je nardila iz njih, je niso bolele samo noge, ma anka rt.

To je štorja, ki mi jo povelala moja nona Slavica, in verjemte mi, da še danes ne mara belih šulnov, še manj pa belih lakastih balerink.

Nona Slavica iz Sv. Antona, zapisala Debora Radovac

Neža Rožac, 8. a - risba čevlja

ZBLENA ŽIVINA

Ku sm bla majhna, sm hudila na počitnice k moji nune, ki smo jo klicali mati, v Bzovico. An dan je rekla moja mati, da sm zadosti velika, da lahko grem krave pst. Za marendo me je dala en kus domačega kreha, namazanega z wljem jn pusutega s cukrom. Šla je v štaló in odvezala dve kravi jn vola. V roko mi je dala palco jn rekla »greni živino past na Ključ«. Zadovolna sm hodila za kravami, ker sem prvič gnala živino. Punavadi so pasle živino moje sestre, ker so ble starše. Živino sm prignala na Ključ (ime pašnika) in sm se šla jgrat z drugimi wtroci, ki so tudi pasli krave. Igrali smuo se igre med dvema ognjema z žogo, nrjeno iz štrac, pokali smo s kamni, se lovili in se skrivali. Ker njesmo imeli ure, so nam ukazali, da grenemo živino domov, ku grje mimo kurjela za Buzet. Kurjere njismo vidle, ker smo se igrali. Nrdila se je tema jn začela sm jskat živino, a je ni blo. Juokala sm jn prosila večje wtroke, nej mi pomagajo najti živino. Jskali smo in najdli živino blizk Hrastovelj. Gnala sm živino pruti dumi in napruti mi je pršla moja mati, ki je bla puna straha, čej sm bla. Ščjep smo gnale živino domov. Rekla mi je, da sm še premajhna jn da ne znam pazit živine.

Zapisal Mihael Kovačič, po pripovedi none iz Črnega Kala

Tajda Paluza 5. b

OTROŠTVO MOJE NONE

Nuona je hudila u šulo peš. Hudila je 12 km na dan. Ble so hude zime, blo je po en meter snega. Muoži so čistli sneg z bdili, da sm lahko pršla domou sz šule. Vsak dan sm jela mineštro sz krompirja inu fižula. Po ksili sm nardila nalogo. Potem sm se s prijatelci igrala skrivanje po kuorti. Skrili smo se h vozi sena, na wodr, h kakušn in pr hiši. Smo se igrali pakat. Tu je igra s kamnjami. Igrali smo se anka trgovino, ku da vagamo fežo, frmanton, pšenico. Poleti smo otroci grabli senu, naložili smo ga na vus, pomagali smo u štali, dajali jest blagi. Muoja teta sz Trsta mi je prnesla rabljeno rubo, da sm imjela za se oboučt. Za Miklavža sm zmeri dobila orehe, lešnike in kšno jabolko. V nedeljah sm hodila h maši in smo tudi otroci dosti pjeli. Za večerjo smo jeli kromper z ocvirkami, pljento, cvrta jejca inu redič, močnik. Ko sm bla majhna nisem imela ne igrač in neč sladkarij.

Po pripovedovanju svoje none zapisal Anej Koren

BUOLANI PRASCI

Enbot ku sem biu jes majhen, smo se z mojimi prijatelji šle eno igro. Spounle smo se, da bomo vse prasce v vase pofarbale. Vzeli smo rdečo farbo in ponoče šli pu vase. Ku smo vse kunčale, smo šle spet. Drugu jutru so v betege ta stare nonce guvurile, da jemajo bulane prasce. Tej prasci so imeli rdeče pike. Skoraj vsej prasci v vase so imele to bulezen. Hmalen so tele poklicat veterinarja. Ma so anka vidle, da v eneh štalah niso bile prasci bulane. En gospodar je vidu, da se te piko dajo zbrisat in je posumu, da je kašna mularija tu napal'la. Tabt smo jih vsi ujele pu ušesih.

Po pripovedovanju nonota Marjanota Kocjančiča zapisala Vita Kocjančič

KAN ĆON GA DƏT?

Təku ku so Šavrinke pubirale jejca inu jeh nusile v Trst, so anka nekatere Rakitovšce pubirale jejca po Ćićariji inu jəh nosile v Trst. Təku je en dan ena šla z Bresta doli. Na glavi je j'mela pun pl'njer jejc. Kdr je pršla gori u Zaloke, je bila vre t'ma. Gori pu njivah je č'latuč pu kamnijh inu šrajat: »Kan ćon ga dət?« Njo je ublila ena zona. Je začj'la teć! Kur je tekla, se je sput'knla inu je šlu sfragon teh šterdeset, p'tdeset jejc. Ta ženska je poljer šla h g'pudi inu ga je praš'la, kaj je tu. Ta g'pud je reku, da je tu bila neka dəša, ki se vica zƏrƏdi premikanja kunfinu. Ta g'pud ji je reku: »ku bi bila rekla, kƏmƏr si zel, bi bila ta dəša rešena.«

Zapisala Neža Rožac

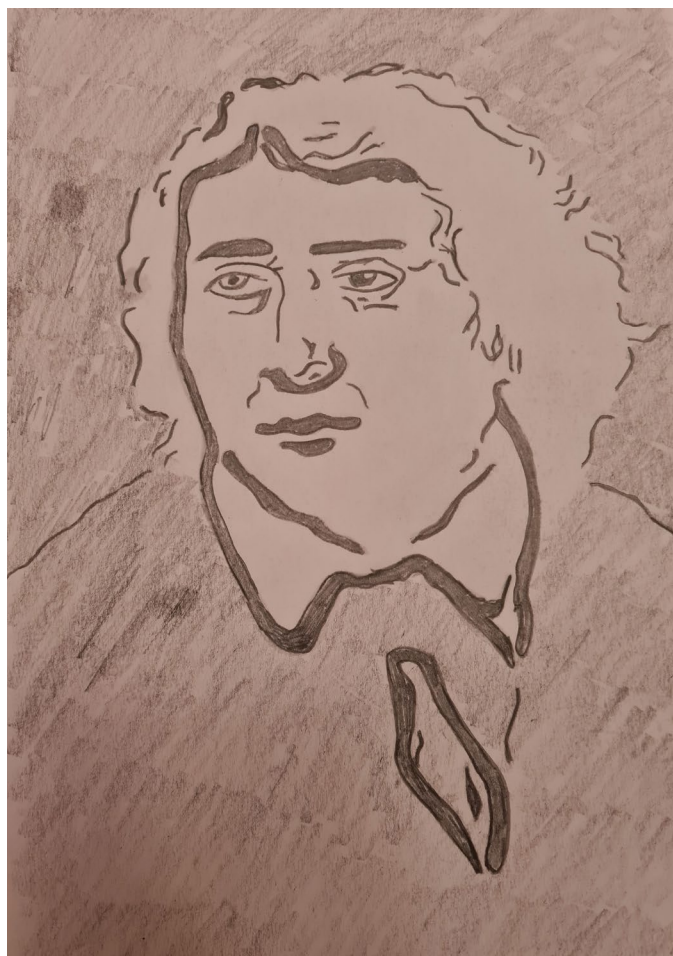

Irene Bellich, 9. a

OSTALA LI KOVNA DELA

Albesa Thaci, 9. b - Portret

Amel Handanagić, 8. b - Portret

Amel Handanagić, 8. b - risba čevlja

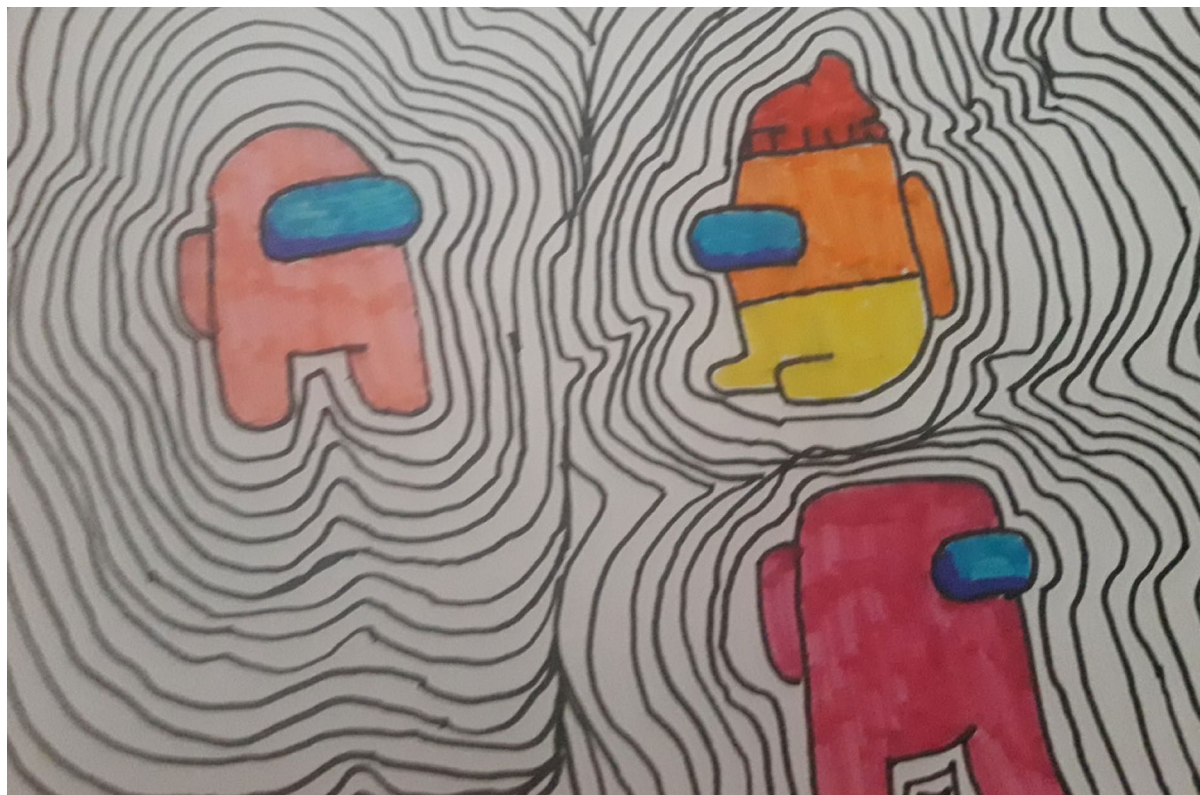
Zoja Jesenšek, 9. a - Portret

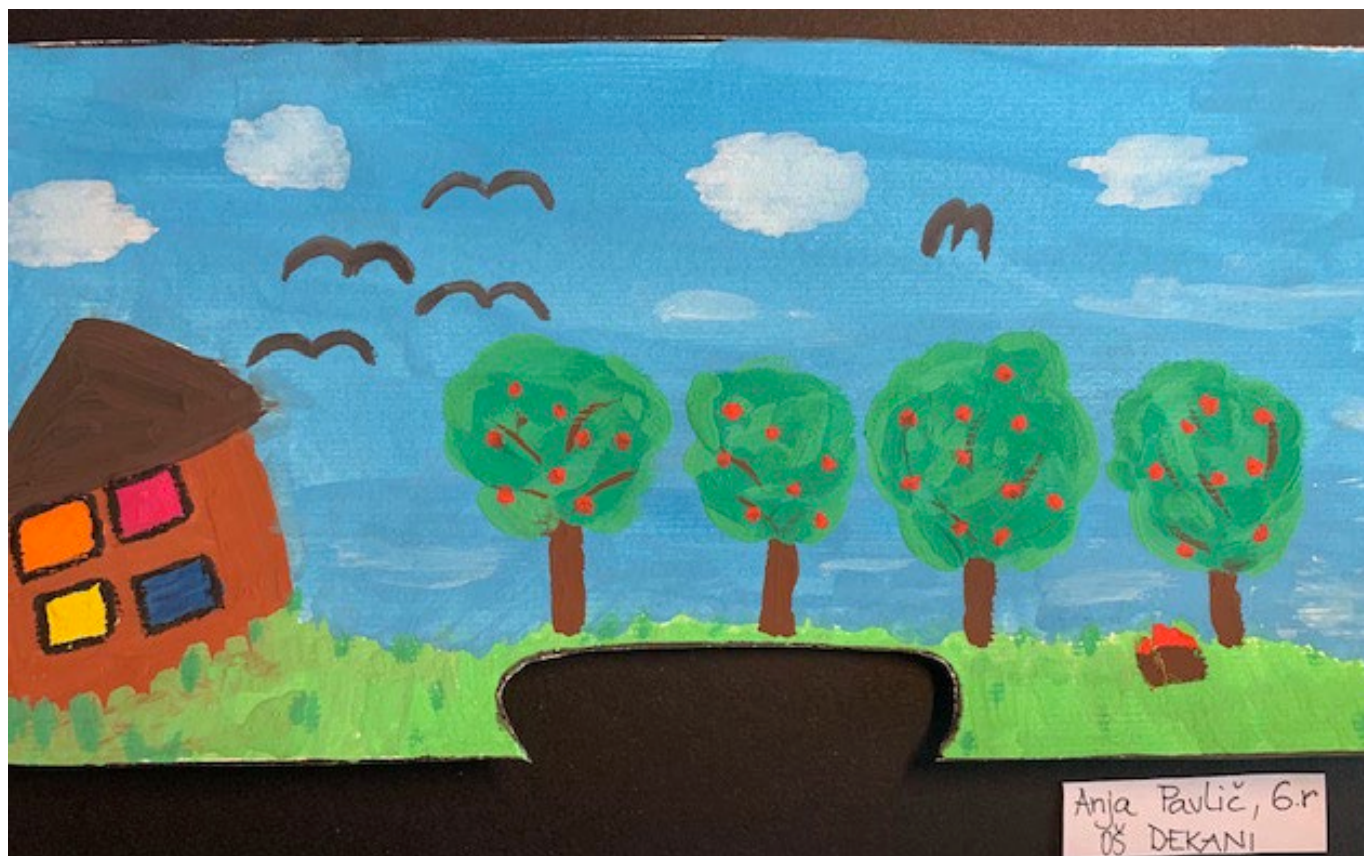
Vita Kocjančič, 7. a - skeletna gradnja

Amel Handanagić, 8.b

Zhivanka Georgieva, 7.b Kompozicija

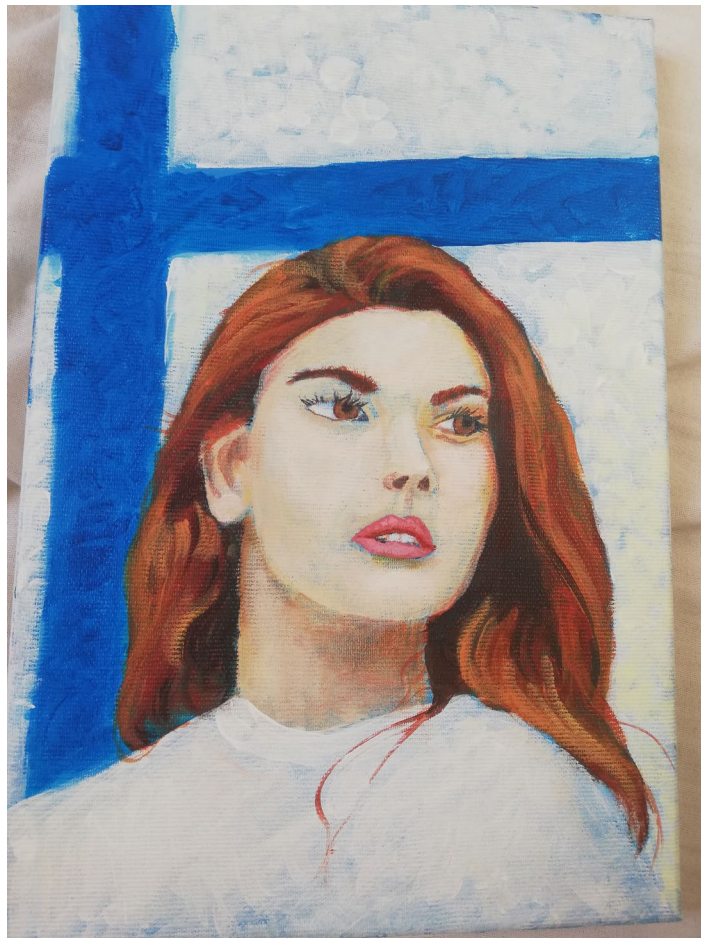
Sara Rojnik Kalan, 8. a - Čevelj

Neža Tuljak, 9. b

Maja Frank, 8. a - Lebdeča krogla

Ema Kaltak, 9.b Portret

Luka Valentinčič, 6.r
OŠ DEKANI

Anamarija Gregorič, 9.a

Anais Obad, 6.r
OŠ DEKANI

Vanja Raca, 6r
ŠŠ DEKANI

Miklavčič Anastazija, 9. b - Barvna perspektiva

Ariana Gombar, 9. b

Nej Škergat, 6. b

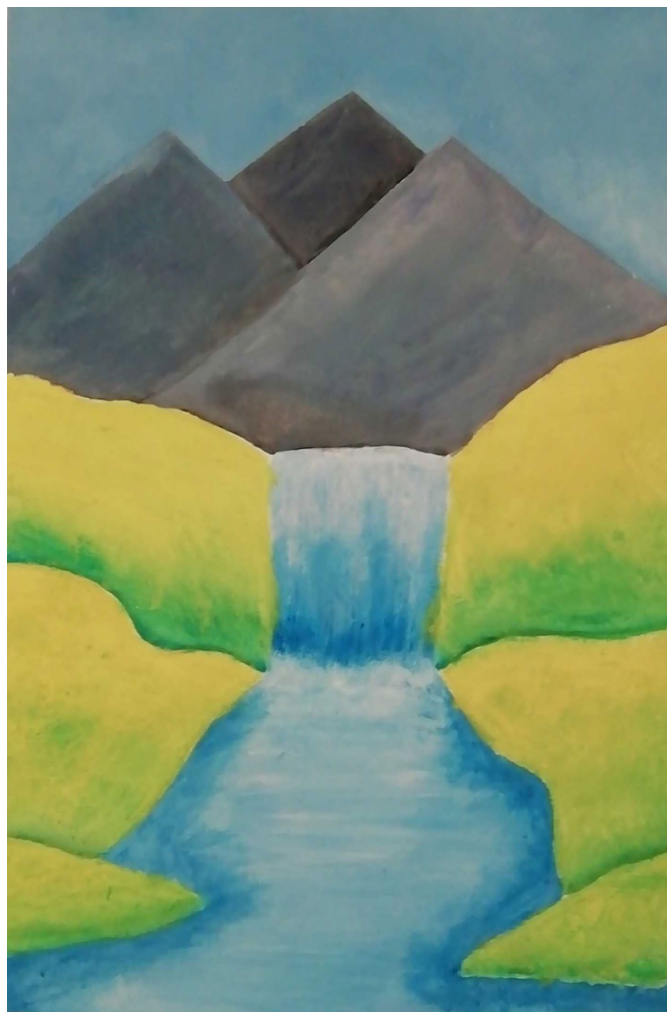
Maja Cah, 9. b

Vita Kocjančič, 7. a - Kompozicija

Ana Švab, 9. b

Nej Škergat, 6. r
08 DEKANI

Ana Tara Praček, 9.b

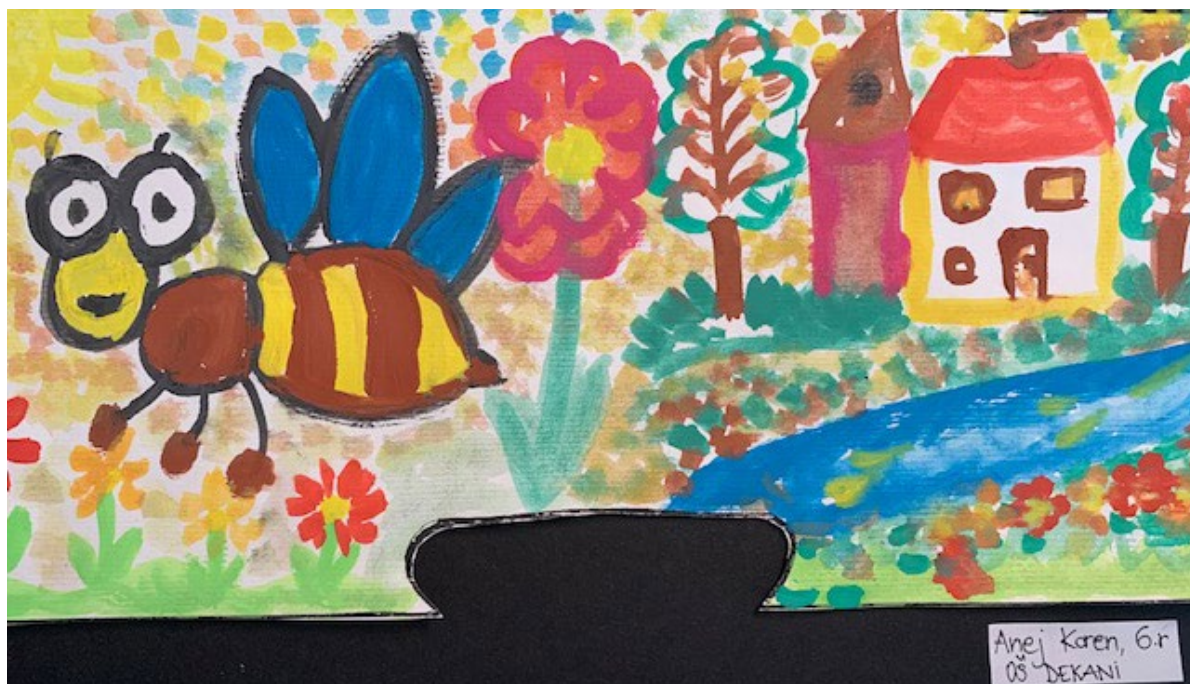
Maja Frank, 8. a - čevelj

Sara Tuljak, 7. a - Skeletna gradnja

Neža Tuljak, 9. b

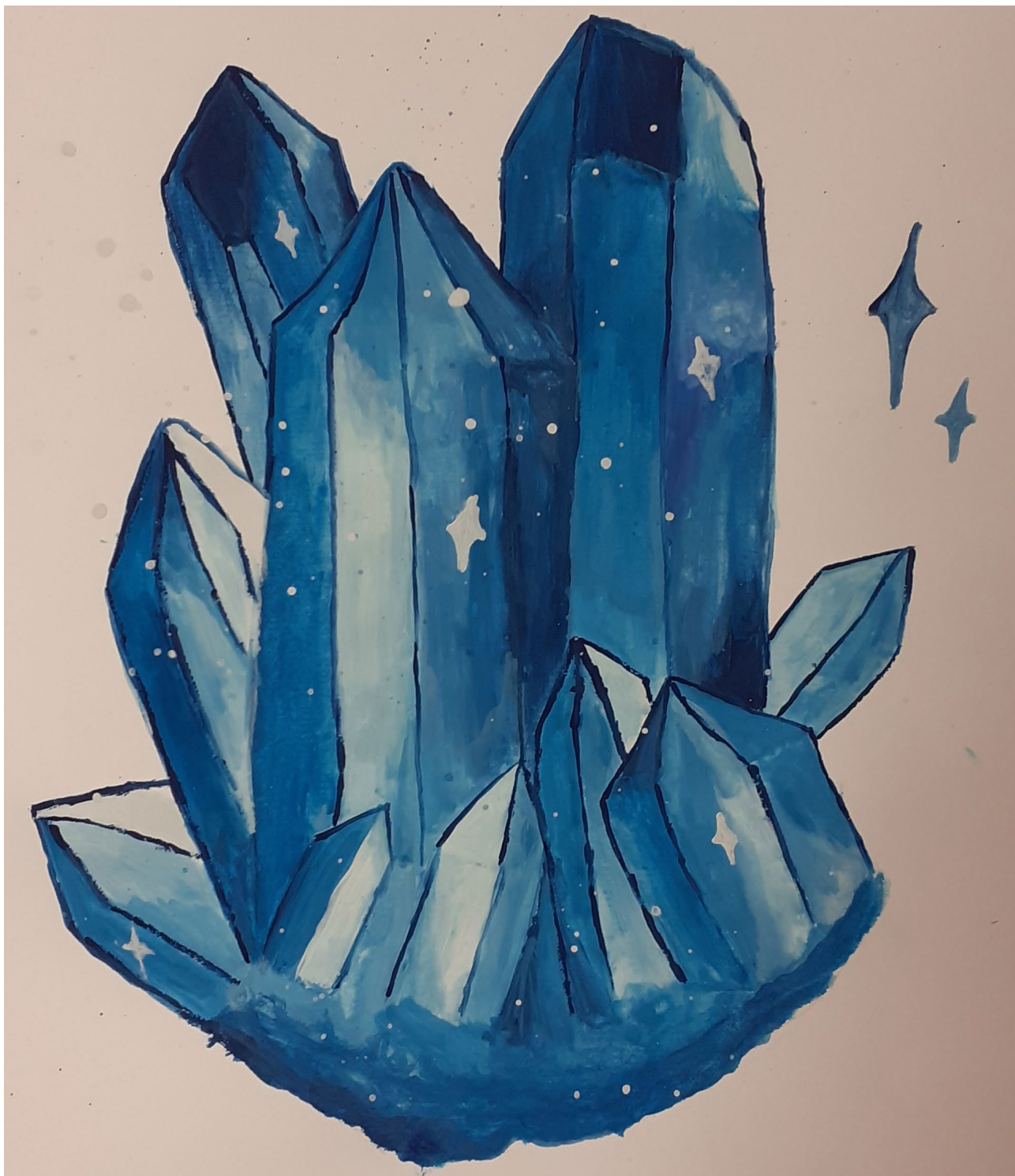
Ela Zven, 8. b - Kristali

Debora Radovac, 7. a - Barvna harmonija

Tai Kelebuda, 8. b - Čevelj

Sara Rojnik Kalan, 8. a

